

KURT MAHR

Oddělení III útočí

Knihovnička Perry Rhodan 102 Přeložil Jaroslav Kuták

Satelit 14 pro nákladní loď CAROLINA: Blížíte se k akční oblasti Skokanů. Buďte opatrní. Konec.

Nákladní loď CAROLINA satelitu 14: Díky za varování, budeme opatrní. Na palubě všichni zdraví. Konec.

$\wedge x < \wedge$,

Nic není pro kapitána vesmírné lodi nepříjemnější, než najednou zjistit, že se v blízkosti jeho křižníku zničehonic vynořila cizí loď — tak blízko, že není jisté, zda se obě lodě vyhnou.

"Nic není děsivějšího pro kapitána, než najít na měřících přístrojích vysokou energetickou aktivitu cizinců. Protože to obvykle znamená jenom jedno; cizinci připravují své zbraňové soustavy. •

Nic nečiní velitele nákladní lodi tak bezmocným jako rozzáření ochranných štítů jeho lodi, protože to znamená, že cizinec bez předchozího varování zahájil palbu.

Tyto tři věci se staly kapitánu Odiemu Rhyanovi poté, co jeho loď udělala na cestě ze Země k Arkonu tři transice a tím urazila zhruba polovinu cesty. Odie Rhyan nebyl žádný zbabělec, naopak! Okamžitě pochopil situaci a věděl, že proti zákeřnému přepadení nemůže vůbec nic podniknout. Taková

nákladní loď se nikdy nemohla ubránit válečnému křižníku. A to, co se tam venku najednou objevilo, byla bezesporu válečná loď. Dlouhá, doutníkovitá loď s hrozivým prstencem uprostřed.

Odie Rhyana zůstal na svém místě a vyhlásil pohotovost. To se stalo ve chvíli, kdy začaly měřicí přístroje a ochranné štíty pomalu zhasínaly. Odie Rhyana věděl, co to znamená. Následující salva zasáhne už samotnou loď, protože ochranné energetické štíty byly prolomeny.

Odie Rhyana vyslal nouzové volání. Bylo zakódované, Odiemu stačilo pouze stisknout jedno z tlačítek. ' •

Udělal to a potom ho zaplavila světelná záře, do které se rychle a bezbolestně ponořil.

^ A ^

Lyna Trentona počítali k mužům, kteří takřkajíc prožívali své druhé jaro ve chvíli, jakmile jim začaly šednout spánky. Lyn Trenton o sobě tvrdil, že je neustále mladý a že o nějakém druhém jaru u něj není ani řeči. Jeho názor byl respektován, protože Lyn byl vysoce postaveným mužem - v jeho okolí se dokonce hovořilo o nebezpečném muži s šedivými spánky.

Momentálně dělal všechno pro to, aby svou pověst potvrdil. Zatím ještě nenašel příležitost, aby s Dynah Langmuirovou prohodil víc než jenom pár bezvýznamných slůvek. Přitom Dynah představovala v jeho očích přece jenom „jistou příležitost“, kterou nesměl nevyužít.

Loď měla za sebou půlku cesty z Arkonu a Lyn už se pomalu začínal obávat, že to s tou dívkou nestihne.

Vyrazil na chodbu, která oddělovala jeho kajutu od kajuty Dynah. Neměl v úmyslu nic jiného, než zaklepat na její dveře a zeptat se jí, zda by souhlasila s jeho pozváním na večeři.

Lyn Trenton byl přesvědčen, že dívka bude souhlasit. Po

zvání nejvyššího úředníka Pozemšťanů pro kontakt s Arkonem jen tak nikdo neodmítne.

Stál před jejími dveřmi, když vtom velice nepříjemně zaječely poplašné sirény.

Lyn se nazlobeně ohlédl a vyrazil na cestu k hangáru záchranných člunů, jak předepisoval manuál pro nouzové případy.

Sotva ukázal dívčiným dveřím záda, otevřely se a Dynah, vyděšená poplachem, vyběhla na chodbu. Lyn si jí všiml, když se ohlédl. Otočil se a šel jí v ústrety. Ten poplach mu najednou přišel vhod.

„Zrovna jsem vás chtěl pozvat na večeři," usmál se a dodal:

„Ale jak to tak vypadá, budeme patrně muset jíst v hangáru a obávám se, že tam nevládně právě ta nejpříjemnější atmosféra."

Dynah byla příliš zmatená, než aby zareagovala na jeho vtipy.

„Co to je? zeptala se. „Co znamená ten poplach?"

Tváří v tvář jejímu strachu se Lyn Trenton rozhodl tvářit jako zachránce a otec. , :

„To nikdo neví, mé dítě, ale v hangáru na tom budeme lépe. Pojd'te!"

Dynah váhala. Lyn ji jemně chytil za paži a táhl ji za sebou.

V tu chvíli se loď zachvěla. Odněkud se ozvala dunivá rána. Dynah sebou trhla. Lyn Trenton pochopil, že situace je skutečně vážná. Zrychlil a i dívka po jeho boku se rozeběhla.

^ ^ ^

Richard Silligan nadával na nudnou službu v hangáru záchranných člunů a vtom došlo k neštěstí. Celý čas se snažil namluvit si, že ho Odie Rhyan patrně nesnáší, protože mu neustále dává strážní službu v hangáru.

Pak byl vyhlášen poplach a krátce nato začala loď neovladatelně poskakovat. Její pohyby nedokázal vyrovnat ani antigrav. Richard Silligan otevřel hlavní vstupy záchranných člunů.

Jeho podřízení si rychle oblékali skafandry a nastupovali do pilotních křesel člunů. Startovali. Hangár byl náhle zaplněn dunivými zvuky pohonných agregátů člunů.

Richard Silligan čekal. Čluny byly určeny pro pasažéry, ale žádní nepřicházeli. Richard Silligan si začínal uvědomovat svou zodpovědnost vůči podřízeným. Pokud by nedorazili žádní pasažér!, pak by musel vydat rozkaz k vzletu záchranných člunů, aby odvezly aspoň vojáky strážní jednotky. Protože ani na okamžik nezapochyboval, že loď je ve vážném ohrožení. Netušil co je jeho příčinou, ale věděl, co taková loď vydrží a co ne.

Pak se téměř zároveň otevřely dva přístupové vchody z nitra lodi. Z jednoho se vyřítili muž a žena, ze druhého jenom jeden muž.

„Pospěšte si, honem!“ vykřikl Richard Silligan na pasažéry, kteří za let z Arkonu zaplatili každý dvacet dva tisíce solarů.

^ ^ ^

Lod' explodovala a roztříštila se v ohňostroji žhavých barevných erupcí, které na okamžik naplnily temnotu mezihvězdného prostoru.

Útočník zmizel, náhle bylo tam, kde před několika vteřinami plula protáhlá loď, prázdné.

Vesmírem se hnaly žhavé plyny exploze. A na okraji celé-,ho toho zmatku se rychle vzdaloval malý objekt, o kterém nikdo nedokázal v té chvíli říct, co to vlastně je - větší troska, nebo vesmírný člun?

Nikdo by v tu chvíli nevěřil, že by se někomu podařilo přežít zánik nákladní lodi CAROLINA.

^ ^ ^

CAROLINA pro satelit 14: Pomoc! Nepřátelský útok! Nebezpečí!

Satelit 14 pro CAROLINU: vydržte! Pomoc je na cestě. Vysíláme naváděcí paprsky. Konec. ;

CAROLINA pro satelit 14: ...

^ ^ ^

Ach jo, pomyslel si Ron Landry, už jsem měl mnohem sympatičtější Šéfy, než tady toho!

Měl na mysli malého tlustého muže se zarudlou zpocenou a mastnou tvář. Ron Landry ho neměl rád od první chvíle.

Nejhorší bylo, když ten malý tlouštík otevřel pusu. Měl hlas jako egyptský strážce harému: vysoký a ječivý.

Ještě mnohem horší byl pro Rona Landryho fakt, že na rameni toho muže v duchu viděl hodnostní označení plukovníka - a sám to přitom nedotáhl dál než na kapitána. Oba měli sice civil, ale oba věděli, jakou má kdo hodnost.

Tím nesympatickým tlouštíkem byl Nike Quinto, šéf mezi-kosmické sociální vývojové pomoci.

„Netrapte mě, chlapel!“ zaječel na Rona Landryho. „Jak se z vás mohl stát kapitán, když jste takový hlupák? Co se stane s mým krevním tlakem, když budu mít pořád takové hloupé podřízené?“

S tvým krevním tlakem^ať se stane co chce, pomyslel si Ron. Ostatně byl toho názoru, že si nenechá nadávat do hlupáků ani od plukovníka.

„Byl bych vám velice vděčný, pane,“ zdůraznil, „kdybyste

můj úkol mohl specifikovat. S těmi třemi nebo čtyřmi slovy by si nepočal nic ani génus." Nike Quinto na něj zaraženě pohlédl, f
„Cože?" vykřikl. „Teda vy jste ale drzoun!" Ron Landry raději mlčel a čekal, co ten tlustoch řekne dál. „Čemu byste chtěl rozumět?" křičel Quinto. „Co je na tom tak těžkýho k pochopení, že máte nasednout do lodi a letět do přesně označeného místa v mezihvězdném prostoru?"

„Nic, pane," odpověděl Ron a s námahou potlačoval úsměv. „Jenom bych rád věděl proč."

„Proč?" Quinto byl vzteky bez sebe. „Odkdy má voják právo ptát se na důvody rozkazů? Žádný řeči a sakramentsky si pospěšte! Budu tady čekat na vaše hlášení a doufám, že to nebude trvat příliš dlouho, protože jinak bych z toho moh dostat infarkt!" Ron přikývl. „Ano, pane."

Nike Quinto zamrkal svými žhavými očima. „To je všechno," řekl nepřívětivě. „Můžete jít." Ron zasalutoval, obrátil se a vykročil ke dveřím- „Tam ne," vykřikl Quinto. „Kam to k čertu vlastně chcete?"

Ron se překvapeně ohlédl.

„Hledat nějakou loď, pane," odpověděl. „A odletět." Nike Quinto se zatvářil nešťastně a položil si ruku na prsa, na místo, kde se domníval, že má srdce.

„Vy mi dáváte zabrat, Landry," vzdychl. „Vsadím se, že mi Šíleně stoupnul tlak. Copak si vážně myslíte, že vás nechám jen tak odejít? Co byste si tam venku počal, kdybyste nevěděl o co jde a co se děje?"

Ron chtěl namítnout, že se celou dobu vyptával právě na to, ale Nike Quinto ho nepouštěl ke slovu. „Posaďte se támhle na tu židli a poslouchejte mě."

^ . ^ ^

O několik hodin později už přesně věděl, oč se jedná.

V tu dobu už změnil názor na Nika Quinta. Ztratila se totiž kosmická loď. Poslední nouzové volání kapitána této lodi říkalo, že na ni zaútočil nepřátelský křižník. Kdo byl tímto nepřítelem a proč zaútočil na nákladní loď Pozemšťanů, to nikdo nevěděl;

Úkolem Rona Landryho bylo porozhlédnout se na místě. neštěstí. To nebylo v žádném případě nijak lehké. Nepřítel, ať to byl kdokoli, věděl, že se tam někdo musí ukázat. Nepřítel přece musel tušit, že Pozemšťané vyšlou pátrací expedici, aby se porozhlédla po zbytcích napadené lodi.

Nike Quinto o tom všem uvažoval. Byl vyhlášen poplach všem příslušníkům bojové flotily Pozemšťanů v oblasti katastrofy. Rona Landryho podporovala silná bojová jednotka;

Nike Quinto myslel ještě na další věci: loď, kterou Ronu Landrymu přidělil, byl těžký křižník, který si to mohl rozdat s jakýmkoliv známým typem lodi v celé Galaxii, pokud by na něj nezaútočila přesila. Ron Landry byl zmocněn v případě objevení neznámého agresora zahájit jeho pronásledování, případně alespoň najít jeho stopu.

Ron Landry si v duchu přiznal, že by to sám nedokázal lépe připravit. Přehlédl by určitě spoustu drobností, na které Nike Quinto nezapomněl. Když se s tlustým plukovníkem loučil, svým způsobem mu naznačil, že ctí jeho práci. • Nika Quinta se to však nijak nedotklo. Křičel za Ronem: „Čert vás vem, jestli to nevyřídíte k úplný spokojenosti!"

^ x ^

Tohle bylo všechno, co z CAROLINY zůstalo: studené mračno plynů v oblasti tragédie, které se pohybovalo v mezihvězdném prostoru a narůstalo.

Když křižník ROYAL IRISH doletí až k oblasti tohoto mračna, měla zplynovaná hmota lodi tvar koule o průměru jednoho tisíce kilometrů. Analytici se pustili do práce. Měřili hmotnost plynů a ujišťovali se, zda jde skutečně o zbytky CARO-LINY.

Brzy nebylo žádných pochyb, že nákladní loď CAROLINA byla zničena včetně všech lidí, kteří v tu dobu dleli na palubě.

Vědci potom vydali následující prohlášení:

CAROLINA byla zničena palbou termopaprskometů. Palba prokazovala pětinasobek síly, potřebné k prolomení ochranných štítů nákladní lodi. CAROLINA musela při posledním zásahu explodovat jako bomba.

Ron Landry přemýšlel. Termopaprskové dělo mohl mít v Galaxii kdokoli. Potřeboval sice spoustu peněz, ale v Mléčné dráze Žilo velmi mnoho bohatých bytostí. Ti všichni si mohli koupit zbraň, nainstalovat ji na svou kosmickou loď a zničit kohokoli jako CAROLINU. Tato zbraň tedy nepředstavovala žádnou stopu.

Ale bylo tu ještě něco jiného.

Mnohem horšího.

Před sto dvaceti lety začala Země hrát jednu z hlavních rolí

-v galaktickém orchestru velmocí. Narazila přitom na příslušníky mnoha agresivních civilizací. Jednou z civilizací, která byla agresivní a která se zajímala o nákladní lodě jednoduše proto, že jejím hlavním cílem bylo získání obchodního monopolu v celé Galaxii, byli Skokani, také známi jako galaktičtí obchodníci.

- Mohlo to tedy znamenat, že útok proti obchodní lodi zahájil nový způsob obrany Skokanů proti pronikání Pozemšťanů do jejich výsostných sfér. Možná, že Skokani nyní budou ze zálohy útočit proti obchodním lodím Pozemšťanů a ničit je. Byl to nemilosrdný způsob partyzánské války, ovšem pro Sko-

kaný nikterak neobvyklý. Skokani žili na svých lodích. Byli to kočovníci vesmíru.

Pozemšťané počítali s tím, že se Skokany budou muset bojovat ještě nejméně několik století.

Ale ani tak neměl Ron Landry vůbec žádnou chuť předstoupit před plukovníka Quinta a oznámit mu; „Další útok ze strany Skokanů! Nenašli jsme žádné stopy.“

Bylo poměrně jisté, že Nike Quinto od něj čeká něco docela jiného. Proto Ron Landry udělal mnohé věci navíc. Nechal prohledat okolí plynového mračna, aby byly zjištěny zbytky pohonných látek. Doufal, že tak najdou stopu, která by jim naznačila směr, jímž potom Skokani odletěli.

Ale nic podobného jeho odborníci nenašli. Skokani se rozplynuli v nicotě.

^^ ->

Ron Landry měl jenom několik hodin k tomu, aby sestavil posádku své lodi. Neznal muže, který před ním stál. Věděl jenom že se jmenuje Marty Nolan a že je to analytik.

„Myslím, pane, že o tom budete pochybovat,“ řekl Nolan trochu rozpačitě.

„Ovšem já jsem si tím poměrně jistý.“

Ron mu nabídl místo;

„Posad'te se, Marty,“ požádal ho. „Tak zaprvé, říkejte mi Rone a já budu doufat, že to ve vašich očích nijak nesníží můj respekt, a zadruhé mi povězte o všem, co máte na srdci.“

Marty byl vděčný za nekonvenční způsob jednání Rona Landryho. Teď už vypadal trochu uvolněněji. Byl to malý štíhlý chlapík s velkýma inteligentníma očima a příliš dlouhými tmavými vlasy. Způsob, jakým se díval na lidi, naznačoval, že trpí komplexy méněcenné stí.

„Měřil jsem to mračno, pane... Rone,“ začal. „Zkoušel jsem

jednu novou metodu. Hm, atak jsem zjistil, že hmotnost mračna plynů má dvě stě sedmdesát osm tun."

Ron Landry zpozorněl.

„Ale CAROLINA měla původní hmotnost dvě stě osmdesát devět tun."

Ron vstal. „Jste si jist, že jste se nespletl?"

„Zcela jist, pane." • . ,

„Nač z tohoto svého pozorování soudíte?"

Marty zvedl obě ruce, jako by chtěl Ronovi něco nabídnout.

„Jednoduše, pane. Jeden ze záchranných člunů katastrofu přežil. Někam odletěl. CAROLINA měla na palubě tři." ^

Ron Landry se kousl do rtu.

„Víte, na jakou stopu jste nás tím pádem vyslal, Marty?" zeptal se. „Pochopte mé: nepochybuji o vašich dobrých úmyslech a schopnostech, ale než budeme smět odeslat hlášení, zeptejte se ještě jednou svého svědomí, jestli vámi naměřené hodnoty jsou skutečně spolehlivé."

Marty bez váhání odpověděl: „Nic neriskuji, když věřím ve správnost svých měření. Je to opravdu tak, Rone."

„Dobrá, Marty," odpověděl Ron.

Potom najednou zvažněl, udělal pár kroků, zastavil se a zamyšleně zopakoval: „Takže... jeden ze záchranných Člunů tu katastrofu přežil."

^ ^ ^

Křižník ROYAL IRISH pro satelit 14: máte nějaký záznam o tom, že po explozi opustil místo katastrofy řízený Člun? Konec.

Satelit 14 pro křižník ROYAL IRISH: žádný záznam. Proč? Myslíte si to? Konec.

Křižník ROYAL IRISH pro satelit 14; Ano. Konec.

Prostě se jim nějak podařilo uniknout. Nějakým zázrakem se stalo, že žhavý ohňostroj prskajících jazyků exploze je nezasáhl. Prostě se jim podařilo prolétnout otevírajícím se výstupem z nákladní lodi a včas zmizet.

Jejich mysl to zatím nebyla schopna pochopit a vzpomínky na události na lodi byly jen velmi slabé. Ale byli z toho venku. Žhavý plynový balón, který kdysi býval Carolinou, zůstal daleko za nimi. Ocitli se v bezpečí a to bylo nejdůležitější, pomyslel si Lyn Trenton.

Richard Silligan měl nervy úplně nadranc.

Fungovaly sice všechny palubní přístroje, které byly zapotřebí pro přežití, například regenerace vzduchu a klimatizace. Měli také dostatek proviantu pro několikaměsíční vesmírnou cestu. Ale mohutné elektromagnetické výboje natolik poničily palubní vysílačky, že nebylo pomyšlení na jejich opravu.

Člun byl odříznut od svého okolí. Richard Silligan se alespoň rozhlížel po obou dalších člunech. Ovšem nikde je neviděl. Buď letěly jiným směrem, nebo nestačily včas opustit explodující loď.

Richardovým nejbližším úkolem bylo stanovit cíl cesty. Nechtěl to však udělat bez vědomí pasažérů a seržanta, který člun řídil od první chvíle.

Velín člunu se stal zároveň prostorem pro pasažéry. V půlkruhu za pilotním křeslem stály tři řady po šesti pohodlných křeslech. Nad pilotovou sedačkou byl umístěn největší ze všech monitorů.

Richard Silligan se ohlédl. Pochopitelně, že znal Lyna Trentona, viděl už i Dynah Langrnuirovou a všiml si jí. Ovšem na třetího pasažéra si nedokázal vzpomenout. Byl to malý starý mužík, který se ve svém drahém a očividně novém obleku necítil nijak zvlášť dobře. Dokonce do vypadalo, jako by vů-

beč nepatřil do skupiny lidí, kteří takový oblek nosí, a jako by zoufale toužil po džínách a svetru.

„Musíme si ujasnit cíl letu, přátelé," začal Richard Silligan. „Má někdo z vás nějaký návrh? Seržante, mluvím teď i k vám."

První reakcí na Silliganovu otázku byl Trentonův posměšný úsměv. Richard by nejradši vyskočil a vrazil mu pár facek, ale donutil se ke klidu a kamennému výrazu ve tváři.

„Nechcete toho po nás trochu mnoho, kapitáne?" zeptal se Lyn Trenton klidně a zdvořile. „Odkud bychom my měli vědět, jak to v tomto sektoru vesmíru vypadá, jaké možnosti tu jsou a jak daleko s tímhle člunem doletíme?"

Takhle se choval. Byl prostě takový.

„Zaprvé," odpověděl Richard Silligan a z jeho hlasu bylo možné zaslechnout tóny nepřátelství, „Jsem jenom poručík, a zadruhé je docela dobře možné, že se někdo z vás vyzná ve vesmíru trochu lépe než já, že ano?"

Byl rád, že to řekl. Alespoň si tím vytvořil určitý malý respekt.

Sklouzl pohledem k Dynah, aby ji vyzval k odpovědi, ale dívka zavrtěla hlavou a řekla: „Je mi líto, poručíku. Jsem na tom stejně jako pan Trenton-" .

Trenton se otočil a přátelsky na ni kývl. Aha, pomyslel si Richard a nazlobeně si v duchu řekl: „Patří k sobě."

„Fajn," zavrčel. „Takže snad..;"

Mužik v nepohodlném obleku to pochopil jako nevyslovenou výzvu.

„Jsem Zekiel Duniop Rykher," vysvětloval směšně mečivým hlasem. „Z Lapine v Oregonu," dodal. „Vyhrál jsem tento let v soutěži. Kdyby bylo po mém, nikdy bych se té směšné soutěže nezúčastnil. Ale víte jak to chodí, člověka k tomu vždycky někdo donutí." Pohlédl na Richarda. „Co se týče vaší otázky, poručíku, myslím, že jsme v blízkosti soustavy Toghma, že

ano? Myslím, že nebudeme nic riskovat tím, když tam poletíme, co vy na to?"

Richard vytřeštil oči a ostatní ho následovali. Nikdo z nich nečekal, že by pan Ezekiel Duniop z Lapine v Oregonu mohl vědět, kde se nachází zhruba v polovině vzdálenosti mezi Zemí a Arkonem.

„Máte dobré znalosti, pane Rykhere," řekl Richard, když překonal první překvapení. „Jsme..."

Rykher ho přerušil.

„Říkejte mi prostě Ez, jako všichni," zamečel. „A vy jste Dick, že? Dick Silligan?"

Richard přikývl.

„Tak fajn. Ezi, dobře se vyznáte. Odtud na Toghmú je to zhruba jedenáct set astronomických jednotek, tedy asi Šest a půl světelného dne. Soustava má čtyři planety, z toho číslo 2 je obyvatelné. Jmenuje se Ghama. Ghama je vodní svět s primitivními domorodými inteligencemi. Země tam má zastoupení v podobě mezikosmické sociální vývojové pomoci, a taky tam je velká obchodní základna Skokanů. To je všechno, co o Toghmé a Ghamě víme."

Rikher zvedl obočí.

„Skokani?" řekl váhavě. „Tak to abychom si raději našli nějaké jiné místo. Naše základna tam, jak jsem vás právě pochopil, je velmi malá, a asi bychom se Skokanům neubránili, kdyby nás chtěli zajmout."

Lyn Trenton se nahlas zachechtal.

„Výborně!" zvolal. „Skokani že by nás měli zajmout? Proč by to dělali? Proč by si dělali diplomatické potíže? Človíčku, docela jste mě pobavil. Vy ještě věříte na lupiče?"

Ez Rykher zůstal klidný- „Vypadá to, že jste naivní a ničemu nerozumíte," odpověděl Trentonovi jen tak mimoděk, jako by mluvil o svých slepicích. „Celý svět ví, že Skokani útočí na naše nákladní lodě a že je ničí. Když to dělají, proč by se

nemohli zmocnit pěti bezbranných Pozemšťanů?" obrátil se, jako by Lyna Trentona nepovažoval za svéprávného, a otočil se k Richardu Silliganovi: „Jak daleko odtud je nejbližší vhodné místo pro přistání?"

Richard nemusel přemýšlet.

„Mischiev," odpověděl- „Sedm světelných let odtud."

Ez Rykher přemýšlel.

„Hm, tak daleko nedoletíme. Dobrá, jsem pro, abychom přes všechno letěli na Ghamu."

Richard přikývl.

„Seržante Laughiine?" zeptal se.

„Souhlasím, pane."

Richard otočil křeslo a sklonil se nad ovládací panel. Čekal, že Lyn Trenton něco namítne, ovšem Tenton byl chytřejší, než si všichni mysleli. Nezaprotestoval ani jedním slovem.

„Seržante, naberte kurz na Ghamu!" přikázal Richard.

^^^

Na velkém monitoru se vznášel modrý balón Ghamy. Zářivá plocha rozlehlých moří a temné body malých ostrovů byly zřetelně rozpoznatelné. Nabízel se jim zvláštní, krásný pohled, ale jediným, který se skutečně bavil, byl Ez Rykher.

„Takže ta hloupá soutěž přece jenom k něčemu byla. Arkon je nudný. Ghama se mi líbí mnohem víc."

Člun urazil vzdálenost jedenácti set astronomických Jednotek za méně než třicet hodin palubního času.

Jakmile se vynořili ve sluneční soustavě Toghma, Richard Silligan přenechal řízení lodi seržantu Laughiinovi a zaobíral se tím, aby alespoň jedna z palubních vysílaček mohla přijímat signály. Přistání na Ghamě, jak už říkal Ez Rykher, s sebou neslo riziko. Skokani měli své oči všude. A zdejší domorodci na nich byli závislí. Richard netušil, na kterém z mno-

ha ostrovů byla umístěna základna Pozemšťanů. Doufal, že zvládne opravu nějaké menší vysílačky a že budou moci odposlouchávat vysílání nad Ghamou.

Ale zklamal se. Přístroje byly poškozeny příliš, než aby mohly být opraveny.

Lyn Trenton pozorně sledoval jeho snahy. Když potom Richard oznámil neúspěch své činnosti, řekl: „Za to nemůžete, poručíku. To už na Zemi by měli být důstojníci lépe vyškoleni v elektronice“

„Nevykládejte hlouposti!“ bránil se Richard. „Tyhle vysílačky by neopravil ani šéfelektronik.“

Pak se ozval mečivým hlasem Ez Rykher: „Ovšem existuje jistě řada lidí, kteří by svými velkými řeči opravili cokoli, kdykoli a jakkoli, Dicku!“

Lyn Trenton se prudce ohlédl, Ta drzá poznámka ho zaskočila. Nevěděl, co má říct.

Dynah Langmuirová po celou dobu mlčela. Lyn se pokoušel si s ní nějak popovídat, ale Dynah odpovídala jednoslabičně, takže to nakonec vzdal. Uvelebil se v křesle a pokusil se chvíli spát. Dynah, Ez a pochopitelně i oba členové posádky zůstali vzhůru.

Ez Rykher se během letu dlouze a zevrubně bavil s Richardem. Vykládal mu o své farmě, o své manželce a svých dvou synech, z nichž jeden studoval na vesmírné akademii v Terranii. Richard mu pozorně naslouchal a aspoň přitom na chvíli zapomněl na zoufalost situace, ve které se nacházeli.

Ez Rykher byl zvláštní člověk. Rozuměl spoustě věcí kolem dřeva, trávy, kuřat, krav, mléka a podobných oborů, což se od něj i čekalo - a kromě toho znali spoustu věcí z galaktologie, astronautiky a matematiky - což už se od něj tolik nečekalo. Diskutoval s Richardem o řadě problémů, ve kterých by měl být Richard mnohem zkušenější, ale nebylo tomu tak. Rykher mu to však nedával najevo. Měl příjemný, přívětivý způsob

upomínat ostatní, že tu a tam vypadá věc ve skutečnosti poněkud jinak. Ez Rykher byl jeden z nejpodivnějších mužů, jaké Richard v životě potkal.

Nyní se však vrátil k ovládacímu panelu, aby sledoval přistávací manévry seržanta Laughiina.

Měli čas. Hodlali několikrát oblétnout Ghamu, než člun sníží rychlost na předepsanou přistávací hodnotu, a zároveň se mohli porozhlédnout po základně Pozemšťanů:

Tak nějak si to aspoň představovali.

Jakmile však zahájili druhý oblet planety, člun byl náhle něčím prudce zasažen, několikrát se otočil kolem podélné osy a zapotácel se. To všechno vypadalo jako zásah meteoritu, ale nic takového přístroje nehlásily. Jenom s vypětím všech sil se Tonymu-Laughlinovi podařilo zvednout loď trochu do výšky, ale pak se to stalo.

Člun se řítí dolů jako kámen. Pohonné agregáty přestaly pracovat. Antigra vyvalil a pět Pozemšťanů se vznášelo v malém velínu ve stavu beztlíže. Tony Laughiin a Richard Silligan se přestali snažit a jenom zírali na velký monitor, na kterém se k nim strašidelnou rychlostí blížila modrozelená hladina moře.

Měli hrozný strach. Přímý náraz na hladinu by je všechny zabil.

^^^

Larry Randall vzhledl, když uslyšel táhlé ječení. Ten zvuk přicházel odněkud z bezmračného modrého nebe, ale Larry na něm nic neviděl.

Vzdychl, vytáhl prut z vody a hodil jej za sebe do člunu. Zdálo se, že dneska žádného mondrocha nechytí. Ještě jednou se podíval k nebi a nastartoval malý tichý motor, aby byl připraven, kdyby se stalo něco důležitého.

Vytí se blížilo. Znělo jako silná vichřice nebo meluzína, která hučí v komíně. Larry však podobný zvuk nikdy neslyšel. Divil se tomu. A pak konečně něco uviděl. Drobný zářivý bod, který padal dolů z nebe. Člun Skokanů, pomyslel si Larry. Něco se stalo a teď se řítí dolů.

Několik set metrů nad hladinou se zdálo, jako by se zářivý bod snažil nějak zachránit, nebo přibrzdit. Dosavadní kolmý pád se vyrovnal a nabral plošší podobu. Vytí změnilo tón. Bod opsal zatáčku a o kousek dál přece jen trochu vystoupal. Přitom přibrzdil. Ale za okamžik začal opět padat, znovu změnil přímý kurz pádu, znovu mírně vzlétl, ale pak už to nezvládl ;a o několik kilometrů dále spadl do vody a jeho zřícení zvedlo vysokou zpěňenou fontánu vody.

Larry Randall popadl páku a pohnul člunem. Fajn, byli to Skokani a všechny je vem čert, ale neměl to svědomí, aby je nechal jednoduše utopit. Larry si uvědomoval, že kdyby některý ze Skokanů vylezl z vraku lodi, mohlo by se stát, že ho velice brzy sežere nějaký lidičk. To byla smrt, kterou by nepřál ani Skokanům.

'Zvýšil rychlost člunu a rozjel se k místu dopadu vesmírné lodi. Larry si uvědomoval, že se odvažuje plout mnohem dál, než se kdykoli předtím odvážil. Pobřeží mu zmizelo z dohledu, takže se orientoval alespoň podle slunce. Případlo mu v tu chvíli směšné, že jeho člun má sice naprosto nehlučný motor, ale na palubě není ani primitivní kompas, podle kterého by se mohl orientovat.

Po chvíli potkal vlny, vyvolané pádem lodi. Narazily na malý člun. Larry snížil rychlost a začal se pomalu rozhlížet. Nikde však neviděl hlavu plavce, nikde část lodi, která se tu zřítíla.

Celou hodinu křížoval sem a tam a díval se pozorně: kolem sebe. Pak však pomalu získal přesvědčení, že to nikdo nepřežil, a chtěl se vydat na zpáteční cestu.

Právě v tu chvíli uslyšel vedle člunu klokotavý zvuk a spatřil velký počet bublin vzduchu, které stoupaly ode dna a které byly následovány šedivým stínem. Nejdříve si myslel, že to bude lidičk a chtěl ujet, protože takový lidičk byl dostatečně velký a silný, aby mohl být nebezpečný i jeho člunu, ale ta šedivá věc stoupala a Larry rozpoznával, že nemá tvar nebezpečného dravce. Proto čekal.

Ta věc se vynořila na hladinu.

Byla to boje a na té stálo: CAROLINA 2.

Larry měl naspěch. Ať byl na palubě CAROLINY 2 kdo chtěl, nemohl mu pomoci. Ale Země musela být o této události co nejrychleji informována.

Larry pohlédl do slunce, namířil člun a rozjel se k pobřeží.

^ A ^

Satelit 14 pro křižník ROYAL IRISH: okamžitě se vraťte do mateřského přístavu' Konec. Křižník ROYAL IRISH pro satelit 14; rozumím! Konec.

^ A ^

Nikdo si neuměl představit, co takový rozkaz může znamenat. Ron Landry nejméně ze všech. Vrátit se zpátky na Zemi odporovalo všemu, co se Ron dozvěděl před letem. Ovšem nebylo pochyb, že tento nový rozkaz přišel přímo od plukovníka Quinta, a Ron Landry musel poslechnout.

Šest dnů po startu přistál křižník ROYAL IRISH na kosmodromu Terranie a sotva přistáli, Ron na panoramatických obrazovkách viděl, že si pro něj přijel osobně plukovník Nike Quinto.

Takže se Ron brzy dozvěděl, oč jde.

Poručík Randall na planetě Ghama našel boji záchranného člunu CAROLINA 2 v blízkosti pozemské základny. Randall

pozoroval zřícení člunu. Poslal o tom zevrubnou zprávu. Dalo se soudit, že Člun byl sestřelen.

Avšak domorodci na Ghamě neměli žádné energetické zbraně. Takže ten člun museli sestřelit Skokani. .

Skokani by jej nesesťřelili jenom tak bezdůvodně. Znamenalo to, že znali osud nákladní lodi CAROLINA. Museli se tudíž obávat, že by posádka záchranného člunu mohla identifikovat zákeřnou loď útočníků.

„Takže máme konečně nějakou stopu," řekl Nike Quinto svým vysokým hlasem.

Ztěžka oddechoval.

„Nemusím vás tedy upozorňovat," pokračoval Quinto, „že v této záležitosti musíme jednat velice opatrně. Pokud mi nevěříte, můžete dostat instrukce slunečního maršála Mercanta. Ghama je pro nás důležitá z pohledu galaktické strategie, je pro nás důležitá i díky určitým surovinám, které tam jsou domorodci těženy. Domorodci zatím byli na Skokanech závislí, a proto jim zůstali věrni. Nemůžeme počítat s jejich odporem vůči Skokanům.

Přirozeně však, že Skokani musejí být za zničení CAROLINY potrestáni. To znamená konkrétně: původci atentátu musejí být tady na Zemi postaveni před soud. Dá se předpokládat, že sem nepřijdou dobrovolně, budeme je k tomu muset donutit. To je naším úkolem. Pokud by přitom došlo ke vzpouře mezi domorodci, pak by byl celý úkol považován za nesplněný. Pamatujte si to, zdá se to být velice důležité. A nyní se posad'te támhle do křesla a dopřejte si malé hypnoškolení, které vám sdělí všechny podrobnosti."

._^ ^ ^

Larry Randall nebyl nijak překvapen, když u něj na, Ghamě přistála loď s proviantem a zásobami, která sem létala každý

měsíc, nyní však o několik dní dříve než obvykle. Počítal s tím, že jeho hlášení o zřícení záchranného člunu CAROLINA vyvolá nějakou reakci.

Larry seděl za svým psacím stolem a díval se velkým oknem na květnatou louku ostrova a šedivou silnici k plochým budovám malého kosmodromu, kde v tuto chvíli zvolna klesala loď s názvem ENPRESS OF ARKON. Larrymu se vždycky líbilo, jak tise a nehlukně tyhlety nové lodě přistávají.

Zvažoval, jestli má vyjít ven. Obvykle to nedělal, proto to neudělal ani nyní. Něco se dělo, takže bylo každopádně lepší neměnit zvyklosti a nevyvolávat pozornost. Holí domorodci na Killanaku byli velice bystří a Larry nechtěl nic riskovat. Už v duchu slyšel, jak si domorodci sdělují: „Muž bílý... jít loď... jinak nedělat... ale dnes.“

Larry Randall tedy zůstal sedět a čekal.

^ ^ ^ .

Jeden z domorodců se náhle objevil ve dveřích. Byl malý, holý a měl velké oči. Jeho pleť byla bronzově zbarvená a třpytila se. Trochu se mu třásla brada, když promluvil.

Byl to Zátok. Během prvních týdnů na Ghamě měl Larry problémy, jak zdejší lidi rozlišovat. Jediným rozdílem, který tenkrát dokázal rozpoznat, byl rozdíl mezi muži a ženami. Ghamesané totiž nenosili nic než bederní roušky, a jinak se stavba jejich těla podobala stavbě těl Pozemšťanů. Nyní se však už mezí nimi vyznal. Tohle byl Zátok. „Přichází cizí muž, příteli," řekl svým hrdelním hlasem. Larry přikývl. „Pusť ho dál," odpověděl stejnou řečí. „Chce ke mně." . Zátok přikývl. „Taky myslím."

Larry se zarazil.

„Už je tady?" •

„Ano, myslím."

Larry vstal.

„Tak mu řekni, ať jde dál, ty hnědá příšero," přikázal s úsměvem.

Zátok se otočil -a vyšel ven. Jeho chůze vypadala směšně, jako chůze kachny. Chůze bytosti, která byla spíše zvyklá pohybovat se ve vodě, než na zemi.

O pár vteřin později stál ve dveřích jiný muž. Byl poměrně velký a ramenatý. Cizinci nemohlo být víc než třicet let, ale měl velmi zkušený výraz ve tváři a pohyboval se elegantně a sebejistě.

Oddělení 3' Larry vstal.

„Jsem Ron Landry," řekl cizinec. „Pokud vy jste Larry Randall a měl byste někde po ruce sklenku dobrého pití, pak jsem tu správně."

Larry se usmál.

„Jistě, pane Landry. Něco se tu najde."

Ukázal na křeslo. Ron se posadil a natáhl nohy, Larry přinesl láhev a sklenky a nalil.

„Poslali mě sem, Larry," začal Ron bez výzvy, „protože si myslí, že tu potřebujete pomoc. Vzhledem k rostoucímu vlivu Skokanů musí být práce na vývojové pomoci na Ghamě trochu zintenzívněna. Rozumějte mi dobře: mé vyslání zdaleka neznamená něco takového, jako že by s vámi na Zemi nebyli spokojeni. Tohle je jenom určitá práce, kterou byste prostě sám nezvládl."

Larry jednoduše přikývl. Nechtělo se mu příliš přemýšlet.

„Naším úkolem je nabídnout domorodcům víc než Skokani. Vtip je v tom, že bychom se měli pokusit změnit jejich staré zvyklosti. Už po celá staletí jim Skokani přivážejí všechno,

co potřebují. Ale bude stačit, když přesvědčíme jenom několik domorodců, že se jim s námi bude dařit lépe."

Larry suše polkl.

„Především musíme zvážit jednu věc," pokračoval Ron. „My všichni se vynasnažíme, aby se Ghamesanům dařilo lépe. Cokoliv potom podnikneme proti Skokanům, nesmí se obrátit proti nám, především z pohledu domorodců. Ti musejí zůstat spokojení, jinak by všechno bylo marné."

V tu chvíli se ve dveřích znovu objevil Zátok. Ron se ohlédl.

„Co máš na srdci, příteli?" zeptal se v řeči Ghamesanů.

Zátok byl překvapen, že cizinec mluví jeho řečí. Podle toho se taky zatvářil.

„Ty umíš moji řeč, příteli?" zvolal radostně; „Činíš mé srdce lehkým a mé ruce plovoucími."

„To mě těší; příteli," odpověděl Ron naprosto bez akcentu. „Myslíš, že bych směl po určitou dobu zastat na krásném světě Ghama?"

Zátok energicky zatleskal.

„Rozhodně, příteli. I tohle Činí mé srdce lehkým."

Ron předvedl majestátní gesto souhlasu a spokojenosti.

Musel prodělat hypnoškolení, uvědomil si Larry. Když se soustředili na takhle bezvýznamnou planetku, pak se skutečné dějí velké věci-

„Chtěls mi něco říct, když jsi sem přišel, příteli," začal Ron znova. „Co to bylo? Nechtěl jsem tě přerušovat."

Zátok přikývl a řekl: „Myslím, že vás dva chce někdo vidět," oznamoval zpěvavým tónem hlasu.

Ron se přátelsky usmál.

„Když si to myslíš, příteli, patrně už stojí přede dveřmi. Uved' ho dál. Kdo je to?"

V tu chvíli se za dveřmi ozvaly dunivé kroky. Zátoka kdosi odstrčil stranou a do místnosti vstoupila hranatá postava vousatého muže.

Larry měl co dělat, aby skryl překvapení. Tím mužem byl Alboolal, šéf skokanského rodu, který řídil velké obchodní centrum na Ghamě.

-^ A ^ ,

„Byl jsem právě nablízku," hřímal Alboolal arkonidsky, „tak jsem si říkal, že bude dobře, když se sem podívám."

Rozhlížel se. Larry mu nabídl křeslo a pak je s Ronem vzájemně představil.

„Takže vy máte v úmyslu zůstat tu delší dobu?" zvědavě zjišťoval Skokan.

Ron se snažil mluvit zdvořile, ale nehodlal se vyjadřovat konkrétně.

„Nevím... To záleží na několika věcech... Uvidíme!"

Alboolal se dunivě zasmál.

„Aha, chápu. Je to tajný. Konkurence nesmí nic vedet. Ale uklidním vás: pro nás začínají být obchody na Ghamě nezajímavými. Myslím, že se odtud brzy vypaříme. Můžete si tady tu vodní planetu nechat pro sebe."

„Ale ale...," podivil se Ron.

„Ano, jistě. Pro vás to bude ještě docela slušný 'obchod'," mávl rukou Alboolal. „Ale my už jsme zvyklí na jiné kšefty."

Nikdo mu na to nic neříkal. Skokan vstal-

„Myslím, že vás nebudu déle rušit. Stejně jsem se chtěl jenom na chvíli podívat. Takže: na dobré sousedské vztahy!"

Kývl na Rona. Ten vstal a usmál se. „Nezapomeňte sepsat závěť a určit nového patriarchu rodu," řekl tiše ale zřetelně v dokonalé arkonidštině.

^ ^ ^

Satelit 14 pro nákladní loď ENPRESS OF ARKON: všechny záležitosti v pořádku? Konec.

Nákladní loď ENPRESS OF ARKON pro satelit 14: u, nás ano. U vás také? Konec.

~^~^~

Richard Silligan později nevěděl, jak to všechno proběhlo po sobě. Když byl znovu schopen jasně přemýšlet, uvědomoval si, že sedí na nějaké dřevěné lavici a těsně před sebou má tvář bytosti, která jako by vyskočila z nějakého strašidelného zámku.

Tonymu se ještě podařilo zvednout člun těsně nad hladinu, nicméně přece jenom se zřítili z výšky dvou set metrů. Richard na několik vteřin ztratil vědomí. Svůj skafandr měl předpisově uzavřen, takže se mu ve vodě nemohlo nic stát. Jakmile se probрал, zjistil, že je někde poměrně hluboko, nicméně aktivoval helmovou vysílačku a začal volat o pomoc. I ostatní členové posádky měli své skafandry uzavřené a pokud se jim v okamžiku úderu a rozlomení člunu nic nestalo, musel ho někdo slyšet.

Ale než dostal odpověď, objevilo se cosi ve vodě. Viděl stín, který se k němu blížil, a nejdříve si myslel, že ho našla nějaká velká ryba. Ghama byla známá svými žravými mořskými příšerami a myšlenka na tyhle bestie, které se jmenovaly lidičk, nebyla zrovna příjemná.

Ale nebyl to žádný lidičk. Byl to docela obyčejný Člun s řadou děr v ostění, uzavřených silným sklem. Člun se zastavil vedle něj. V palubní stěně se otevřela klapka a pár silných paží stáhl Richarda do výpusti. Pak se klapka zavřela, z malé místnosti byla vypumpována voda a Richard čekal.

Potom se otevřel další vstup a kdosi Richarda stáhl do útrob lodi. Tam Richard klesl na dřevěnou lavici a seděl.

Hnědá bytost s vystouplýma očima a holou lebkou si ho pozorně prohlížela, jako by chtěla prostudovat jeho tvář a nikdy na ni nezapomenout.

Je to Ghamesan, pomyslel si Richard. Přátelský, přívětivý, vzpomínal si. Jsou zvědaví a plně oddáni Skokanům. To je na nich nesympatické.

Rozhlížel se. Dvě lavice za ním seděl Tony Laughiin, taky už měl sundanou helmu a zíral. Na druhém konci stejné lavice seděli Lyn Trenton a Dynah Langmuirová. Ani jeden z nich neměl otevřenou helmu. Dynah byla patrně ještě v bezvědomí.

A pak se cosi stalo. Dvě lavičky se začaly třást a zpoza nich se zvedla postava ve skafandru, která si otvírala helmu.

„Zatracená soutěž...," zvolal Ezekyel Duniop Rykher.

^ ^ ^

Uvnitř se podle Richarda Sillighana nacházel pouze jeden Ghamesan. Člun se pohyboval. Bylo to znát podle tichých zvuků bublání vody a bzučení pohonného agregátu.

V místnosti to bylo cítit mořem a rybami. I Ghamesan byl cítit mořem a rybinou. Není divu, pomyslel si Richard, po čem jiném.

Byl pořád ještě trochu zmatený a jasný rozum se mu vracel jenom pomalu. Teprve před chvílí seděl ve vesmírné lodi, která se řtila proti cizí planetě. Teď se nacházel v útrobách staro-módní dřevěné ponorky, kterou řídil holohlavý domorodec.

Dynah otevřela oči. Pomohli jí sundat přilbu, a její první slova byla naprosto nečekaná:

„Fuj, tady to smrdí!"

Ez se mečive zasmál.

„Ano, opravdu to není žádný kadeřnický salón, aleje tu aspoň sucho!"

Dynah se pokusila vstát a Ez jí přitom pomáhal.

„Kde to jsme?“ zeptala se.

Ez se ohlédl.

„Halíc, Dicku!“ zvolal. „Ptá se, kde jsme. Rozumějí tihle domorodci arkonidsky?“

Pochopitelně, pomyslel si Richard. Obrátil se na Ghamesana a arkonidsky mu řekl; „Děkujeme za záchranu. Skutečně jste nám pomohl z nejhoršího.“

Ghamesan se zašklebil.

„Já Gherek,“ odpověděl. „Neděkovat. Jasně. Jedeme město-
Odpočívát. Pak uvidíme dále.“

„My ale nechceme do města,“ namítl ostře Lyn Trenton. „Odvez nás na základnu Pozemšťanů.“

Richard se prudce ohlédl a měl na jazyku pár zlostných slov. Ovšem než je stačil vyslovit, Gherek odpověděl: „Nemožné. Muset město. Přátelé říci.“

Trenton odporoval. Nicméně Richard se na něj ohlédl a křikl; „Buďte zticha, Trentone! Mají nás...“

Trenton vyskočil. Události posledních minut ho patrně připravily o rozum. Tohle už nebyl ten nadřazený klidný muž, za kterého se vydával.

„Já vám ukážu,“ křičel arkonidsky, „ukážu vám, koho máte poslouchat! My chceme na naši základnu, ne do vašeho Špinavého města. My...“

Ruka mu sjela k opasku. Ke každému skafandru patřila malá paprsková zbraň. Bylo jasné, že Trenton chce Ghamesana přinutit, aby ho poslechl.

V tuto chvíli byl Lyn Trenton prvním, kdo zjistil, že už nemají žádné zbraně.

^ A ^

„Oni nás... odzbrojili," vykřikl Trenton. Vypadalo to, jako by měl omdlít.

Richard vyskočil. Instinktivně pochopil nebezpečí. Musel se ujistit, že také nemá zbraň. Pokud by tomu tak bylo, pak by potřeboval rukojmí. Ale Gherek pochopil situaci. Ještě než Richard stačil přeskočit další lavičku, otevřel dveře čelní stěny. Na zlomek vteřiny Richard nahlédl do malého osvětleného prostoru, naplněného podivnými přístroji.

V té místnosti byli další dva Ghamesané a překvapeně vzhledli.

Potom dveře zapadly a Gherek zmizel., Richard se rozběhl proti dřevěnému ostění, ale bylo solidní, stejně jako dveře. A jediné, čeho přitom Richard docítil, byla bodavá bolest v pravém rameni.

„Tony, Ezi, Trentone! Všichni sem!" volal. „Musíme ty dveře otevřít, dřív než..."

Zbývající slova si ušetřil.

Každý věděl, oč jde. Spojenými silami se rozběhli proti dveřím a po prvních pěti společných nárazech se rozletěly. Za dveřmi nikdo nebyl.

Vtom Richard zaslechl jakési Syčení.

„Klid!" přikázal. „Buďte všichni potichu!"

Zastavili se a naslouchali. Syčení se blížilo ze všech stran. Ve stěně bylo několik míst, ze kterých to bylo zřetelně slyšet. Richard našel malou díru a když přes ni přešel ukazováčkem a zanechal na ní stopu slin, ve slinách se vytvořily bublinky.

Richard chtěl něco říct, ale v té chvíli cítil, jak ho přestávají poslouchat nohy. Vnitřek lodi vypadal najednou nějak divně, jako by se díval odněkud z dálky. Slyšel vykřiknout Tonyho, ale výkřik zněl podivně vzdáleně.

Richard dopadl na podlahu. Ale už nic necítil. Měl jenom

pocit, jako by se ponorka najednou divoce vztyčila, a pak drahnou dobu necítil už vůbec nic.

^ A ^

Larry tam bezradně postával.

„Nerozumím diplomatickým strategiím," přiznával. „Ale myslím si, že tohle nebylo dobré. Říct to Alboolalovi takhle

přímo? Ron stál u okna a držel v ruce dalekohled.

„Vy si myslíte, že bychom snad Skokany mohli někdy obelhat?" zasmál se. „Od chvíle, kdy sestřelili ten člun, seděli jako na trní. Když potom zjistili, že se obvyklá proviantní loď objevila na zdejším kosmodromu o pět dní dříve, okamžitě pochopili, co se děje. Ten Alboolal přišel jenom proto, aby se podíval, kdo je muž, kterého Země vyslala." ;,

Přistoupil k oknu a odložil sklenici na stůl. |

„Ne, příteli. Alboolal dobře ví, co se děje. Co neví a co se, doufejme, nikdy nedoví, je způsob naší další práce. Všechna bezpečnostní opatření, která jsme zatím použili, se vztahují na Ghamesany. Domorodci nesmějí tušit, že nám jde o Skokany."

„Ach můj Bože," zvolal zoufalý Larry, „kdybych aspoň tušil, jak těm chudákům pomoci! Myslíte si, že jsou ještě naživu

Ron přemýšlel.

„Máme tři možnosti," odpověděl. „Zprv: při dopadu byli zabiti nebo zranění a ponořili se až ke dnu. Zadruhé: náraz přežili a sežrala je nějaká ta mořská příšera/Vycenil své bílé , zuby, ale Larry ho trochu s nevolí přerušil: „Smějte se jak chcete, Rone! Až jednoho dne uvidíte sám nějakého lidická, ten smích vás pravděpodobně přejde."

Ron přikývl, ale pořád se ještě šklebil.

„Pro mě za mě," řekl, „takže zatřetí: ten náraz přežili a nesežral je Žádný lidičk. Předpokládám, že se jejich člun ponořil do hlubiny dvou až tří set metrů. Než přišli k sobě, určitě je nějaký Ghamesané vylovili, a než jsme přiletěli, už je mohli desetkrát předat Skokanům!" ;

„Takže v tomto případě by byli v zajetí."

„Přesně tak."

Otočil se k oknu a vtom bylo slyšet jakýsi výkřik. Přidávaly se další. I Larry zpozorněl. Venku na chodbě pleskaly spěchající bosé nohy. Docela nablízku jeden z domorodců ječivým hlasem řval: „Lňiiiiidioooooook...!"

Larry byl skokem u dveří.

„Lidičk," zvolal. „K ostrovu se blíží lidičk!"

Ron jedním mocným skokem přelétl stůl, který mu stál v cestě. Larry už byl na chodbě. Ron utíkal za ním a volal: „Připravte váš člun! To je naše příležitost!"

^ A ^

Moře bylo tiché jako vždy. Tady nikdy žádné bouře nezuřily. Larry a Ron běželi ke Člunu/povytaženému z poloviny na pláž.

„Máte dostatečně pevnou kotvu?" volal Ron.

Larry na něj vytřeštil oči.

„Přeskočilo vám? Vy chcete chytat lidická pomocí kotvy?"

Ron se usmál. Byl to rozpačitý úsměv mladíka. On vůbec netuší, co se děje, pomyslel si Larry.

„Pomocí kotvy, Šikovnosti a tady toho," usmál se Ron a plácl rukou na těžký paprskomet, který měl připevněn u opasku.

Dorazili ke člunu a posunuli jej do vody. Larry se vyhoupl dovnitř. Přidal se k němu i Ron. „Budu potřebovat něco jako harpunu," řekl Ron.

„Támhle," ukázal Larry, aniž by se ohlédl. „Máme tu všech-

no. Ovšem takového borce, který by chytal lidická pomocí kotvy a harpuny, takového jsme tu ještě neměli."

„Jo, jsem dobrej," řekl Ron a znovu se zasmál. Vytáhl harpunu a připravoval si ji. „Kdypak se tu objeví ten chlapík?"

„Za tři až čtyři minuty," odpověděl Lany. „Pokud si nevymyslel nějakou novou taktiku."

„A proč se Ghamesané schovávají za dům? Myslel jsem si, že lidičk je něco jako ryba. Jak by jim mohl ublížit na pevnině?"

„Docela jednoduše: vyfíť se na pevninu, chytí jich tolik, kolik stihne, a pak se rychle vrátí do vody."

„Aha. To je tak jednoduchý? On je velký jako támhleten dům?"

„To tedy je," vysvětloval Larry.

„A jak může...," začal znovu Ron, ale tentokrát ho Larry zlostně přerušil. „Poslouchejte mě, vy pozemský zelenáči! Před třemi měsíci jsme tu měli posledního lidická. Vyskočil na pevninu a sežral čtyři z mých domorodců, aniž bych proti tomu mohl cokoli podniknout. Byl jsem totiž právě na opačném konci ostrova. Když se tam podíváte, ještě uvidíte stopu té bestie v zemi."

„Dobrá, dobrá, Larry," uklidňoval ho Ron. „Vždyť jsem to tak nemyslel. Teď, když toho chlapíka vidím, vám už všechno věřím."

Larry se prudce otočil. Padesát metrů vedle lodi se vynořila hřbetní ploutev lidická a tyčila se do výšky pěti metrů nad hladinu.

„Trochu víc doprava!" zvolal Ron.

Držel v ruce harpunu a mířil s ní pod hladinu.

Kdyby mi tak aspoň řekl, co má v úmyslu, pomyslel si Larry. Zatím Ron pouze vydával rozkazy a nebylo poznat, co vlastně chce. Lidičk zpozorněl. Část jeho mohutné lebky s polokulovitýma, dvacetimetrovýma očima, zírala přes

vodní hladinu. Pravděpodobně se rozhodl, že vyčká se svým útokem na pevninu do té doby, než zjistí, co tu pohledává ta malá věcička nahoře na hladině.

Larry se necítil dvakrát dobře. Věděl, že člun i lidičk budou zhruba stejně rychlí, když ze sebe vydají všechno, co v nich vězí. Věděl také, že lidičk dokáže člun zničit jediným úderem svého mohutného ocasu a zároveň nevěřil, že by Ron Landry byl zkušeným harpunářem. To bylo na celé věci nejhorší.

Lidičk odplul trochu stranou.

„Rychle!“ zvolal Ron. „Nebo si to ještě rozmyslí!“

Larry vzdychl a poslechl.

Ron nespouštěl z té bestie oči. Nyní se však prudce ohlédl.

„Rychle zahnout!“ křikl na Larryho. „A pak přímo proti němu, s maximální rychlostí, ať se dostaneme tak na jeden nebo dva metry od jeho lebky.“

Larry udělal, co mu bylo přikázáno. Zatímco s lodí opisoval křivku, začínal tušit, co má Ron v úmyslu. Také se ho. zmocnila lovecká horečka. Pochybnosti, které choval ještě před několika vteřinami, byly pryč. Dostal motor do nejvyšších otáček a řítil se proti číhající příšeře.

Na pobřeží vykukovali Ghamesané. Pochopili, co ti dva bílí muži vlastně loví. Zvědavost překonala jejich strach. Číhali v ploché pobřežní trávě a pozorně sledovali scénu na moři.

Lidičk byl náhlým obratem člunu překvapen. Ron počkal na nejsprávnější okamžik. ...

Larry se předklonil. Nohama se vzepřel proti podlážce. Věděl, že bude potřebovat pevné stanoviště, až se lidičk začne zmítat. Fascinovaně sledoval Rona.

Ron stál úplně vpředu na přídi Člunu. Stačilo by jenom t'uknout a spadl by do vody. To by mu pak už nikdo nemohl pomoci. Nyní zvedal ruku s harpunou. Pohledem upřeně sledoval lidičkovy oči, jako by je chtěl hypnotizovat.

Ještě pět metrů!

Ron zařval. Byl to divoký, barbarský výkřik. Ve stejný okamžik zbraň v jeho levé nici sykla a z hlavně vyšlehl paprsek spoutané energie, aby vmžiku zaplavil velikou, ošklivou hlavu obrovské příšery. Voda se rozzářila a začal z ní stoupat dým.

Ron se napřáhl a vrhl harpunu.

V tu chvíli lidičk pochopil, co se děje. Už mu toho mnoho nezbývalo, čím by mohl ještě přemýšlet. Ronův paprsek musel v jeho lebce vypálit hluboký kanál. Nicméně lidičk se okamžitě pustil do pronásledování náhle unikající lodi.

Larry se pokoušel přidat člunu na rychlosti, ale motor už neměl žádné rezervy. Ohlédl se a spatřil mráček dýmu, který stoupal z lidičkovy lebky. Bylo to asi deset metrů za nimi. V souboji se smrti bestie vyvinula neskutečnou energii a člun by byl ztracen, pokud Ronův průstřel nezačne působit.

Larry klečel před motorem. Už vůbec nepomýšlel na to, že jenom pár metrů před člunem je pobřeží a že dojde k poměrně tvrdému přistání, pokud včas nezbrzdí. Schovával se za blokem motoru, protože lidičk se neskutečně rychle blížil.

Ron vykřikl něco, čemu Larry nerozuměl. Pořád ještě viděl obrovské tělo té bestie, jak se jako stín řítí za nimi.

A najednou bylo mračno bílého kouře stále dál a dál. Larry nevěřil svým očím. Domníval se, že lidičk jenom nabírá dech k dalšímu útoku. Ale obláček se nakonec zastavil a unaveně se vznášel nad vodou, zatímco dun se nezadržitelně řítí k pobřeží.

Larry vyskočil. Začal ječet a mávat rukama. Křičel radostí a úlevou. Ovšem osud mu nechtěl dopřát delší triumf. Člun se prudce otřásl, Larry ztratil pevnou půdu pod nohama a velkým obloukem vzlétl k pobřeží, aby dopadl téměř přímo pod nohy stále ještě vydešených Ghamesanů. Tráva trochu zmírnila dopad. Larry omámeně vstal. Kousek od něj se zvedal Ron. Pořád ještě držel v ruce harpunu.

Pět metrů od nich ležel člun. Žádnou velkou újmu neutrpěl, ale zanechal za sebou v písku pláže hlubokou stopu, která se zvolna plnila vodou.

Lidioka nebylo nikde vidět. Pár metrů od pobřeží mizelo lano harpuny ve vodě. Ron je sledoval a zklamaně poznamenal: „Myslel jsem si, že ho dostaneme blíž!"

Larry zavrtěl hlavou.

„Řekněte upřímně - vy vážně vůbec neznáte lidioky?" chtěl vědět.

, ,

Ron se zasmál.

„Znám je jenom trochu," odpověděl. „Na Zemi si mysleli, že bych se s nimi možná mohl střetnout, a tak mi v hypnoškolení něco o lidiocích prozradili."

Zadíval se na hladinu. „No dobrá, dáme dohromady tři nebo čtyři čluny a pak to půjde."

„Chcete ho dostat na pobřeží?"

Ron přikývl.

„Proč bych se jinak tolik snažil? Věděl jsem, že bychom ho ztratili, kdybychom ho zabili ve vodě. Proto ta harpuna. A proto jsem se ho snažil táhnout za námi. Mimochodem, byl jste vynikající bootsman."

Pak oba usoudili, že by si měli dát panáka. Nechali domorodce, kteří kolem nich začali radostně tančit, a vrátili se do kanceláře. Tam už na ně čekal Zátok. Uklonil se a řekl: „Přátelé moji, prokázali jste nám velkou službu. Jsme vám velice vděční, že jste zabili zlého lidická, a chceme vám naši vděčnost prokázat. Víme něco, o Čem je nám známo, že byste to také rádi věděli. Chci vám to říct.

Jedná se o pět lidí vaší rasy..."

^ ^ ^

Nákladní loď ENPRESS OF ARKON pro satelit 14: vzorky
zajištěny. Nové informace. Konec.

Satelit 14 pro nákladní loď ENPRESS OF ARKON: okamžitě
odstartujte. Konec.

^ A ^

První věc, kterou Richard Silligan vzal na vědomí, když se mu vrátilo, byl příšerný zápach, který ho obklopoval. Otevřel oči. Jenom pomalu se mu vracely vzpomínky. Nejdřív ze všeho si vzpomněl na vesmírný člun. Pokoušeli se přistát na Ghamé. Zřítily se. Spadli do vody - ano, správně, přijala je ponorka. Lyn Trenton vykládal nesmysly. Ghamesané pustili do útroh

lodi nějaký plyn a zachráněné trosečníky zbavili vědomí. A pak?

Richard Silligan neměl ani tušení, kde se nachází. Napravo a nalevo od něj se do výšky tyčily kamenné stěny. Richard se pomalu napřimoval. Nedaleko spatřil na podlaze temné, nehýbající se balíky. Byly Čtyři. Takže nás sem přinesli všechny. Já jsem se probudil z bezvědomí jako první.

Richard se postavil. Začínal se cítit trochu lip a především byl zvědavý. Vzpomínal si, že ten Ghamesan na člunu, jmenoval se Gherek, říkal, zeje odveze do města. Ghamesané byli vodními lidmi, Část jejich sídlišť, a to ta větší část, byla umístěna pod vodou, obvykle někde na pobřeží, takže součást takového ostrova musela být zásobována čerstvým vzduchem prostřednictvím nějaké Šachty.

Richard se ptal sám .sebe, zda místnost, ve které byli, patří k nějakému podmořskému městu. Začal ohmatávat stěny. Zjistil přitom, že prostor je téměř kruhovitého půdorysu o průměru asi Šesti metru, a že nikde nejsou Žádné dveře.

Pokud existovalo nějaké východisko, pak vedlo někam do výšky. Richard se zaklonil a podíval se na lampu.

Ale nevypadalo to dobře. Jak by se mohli dostat nahoru? Kdyby měli zbraně, mohli by snad zpracovat stěny a vytvořit si nějaké schůdky, ale takhle...?

Cosí se ozvalo. Richard se prudce otočil. Jeden z temných balíků se pohnul. Kdosi zaúpěl. Podle hlasu to byl Ez Rykher. Klekl si k němu, aby mu pomohl na nohy.

„Ach Bože, to je mi ale blbě!“ zaúpěl Ez, „Co to s námi udělali?“

„Omráčili nás plynem,“ odpověděl Richard.

Ez se rozhlížel.

„Jak se odtud dostaneme?“

„Nijak, jediná cesta vede stropem!“

Ez zvedl hlavu.

„To je vysoko,“ konstatoval zklamaně a rezignovaně. „Příliš vysoko.“

Postupně se probouzeli i ostatní. Nejdřív Tony Lauglin, pak Dynah Langmuirová a jako poslední Lyn Trenton. Ten se pozvracel, jak mu bylo špatně. Pak přišel k Richardovi a řekl:

„Trochu jsem přemýšlel, Dicku. Myslím, že jsem se choval jako hlupák. Opuštěte rni a dovolte mi s vámi spolupracovat.“

Richard se musel usmát.

„V pořádku,“ odpověděl. „Začněte s tím hned! Vyskočte támhle nahoru, Lyne!“

Trenton zvedl hlavu, přikývl, zamyslel se a potom se otočil: „Rozřežeme nějakým nožem jeden skafandr, uděláme z něj lano a pokusíme se tu lampu chytit jako do lasa. Když budeme mít Štěstí, to, na čem ta lampa visí, bude dostatečně pevné, abychom po tom mohli vyšplhat, kam chcete.“

Richard pochybovačně kroutil hlavou. Nedával té záležitosti příliš dobré vyhlídky, ale bylo to aspoň něco.

„Zkusíme to,“ rozhodl.

Ihned se pustili do práce. Jenom s tím rozdílem, že se rozhodli neničit skafandr, nýbrž že každý dá něco ze svého odě-

vu. Ez Rykher dal tílko a košili- Tony Laughiin totéž. Dynah , Langmuirová toho měla příliš málo, co by mohla nabídnout, pokud nechtěla být nahá, ovšem zato dokázala .svazovat kousky látky pomocí staromódních lodních uzlů, které nepotřebovaly příliš mnoho materiálu a přitom pevné držely. Tak vytvořila provaz, dlouhý Čtyři metry. To však nestačilo. Přece jenom museli obětovat skafandr. Richard Silligan bez řečí svlékl svůj a začal jej zpracovávat. Po několika hodinách práce byl provaz nakonec hotov. Vyzkoušeli jej, Richard a Lyn Trenton táhli najedno straně, Tony a Ez na druhé. Provaz i uzly držely. Pokud bylo upevnění lampy stejně pevné, pak se jim při šplhání nemohlo nic stát. Potom začali házet. Pokud si do této chvíle mysleli, že mají • nejobtížnější Část práce za sebou, pak nyní zjišťovali opak. Potřebovali hodně Času, než se jim to podařilo. A to už je

všechny bolely ruce od samého házení provazu směrem vzhůru.

„Nepolezeme hned," rozhodl Richard. „Uděláme si přestávku.

Myslím, že šiji všichni zasloužíme." :

„Dobrá," řekl podmrčeně Ez Rykher. „Ale jato nejdřív přece jenom zkusím, Čert vem tu lampu!"

Popadl provaz a začal lézt nahoru.

Najednou se nikomu nechtělo odpočívát. Richard sice ještě jednou něco tiše namítl, ale sám chápal, že už to nemá význam.

Nakonec se rozhodli, že jako první poleze nahoru on sám. Richard rozhodl, že ho bude následovat Tony Laughiin. Mělo to jeden důvod: pokud by nahoře v šachtě narazili na Ghame-sany, pak potřebovali dva silné bojovníky. Těmi byli mladíci Richard a Tony.

První tři metry šplhání byly poměrně jednoduché. Uzly tomu napomáhaly. Ovšem pak je začaly bolet ruce. Richard zatnul zuby a lezl dál.

Nakonec zůstal zhruba jenom metr pod lampou. Konečně viděl, že se stěny místnosti nahoře nad lampou sbíhají a utvářejí tam díru o průměru sotva jednoho metru. V té díře byla tma. Richard nedokázal odhadnout, co je za ní.

^ ^ ^

Sebral všechny síly, prolezl dírou nad lampou, ztěžka se vyhoupl přes její okraj a když konečně seděl na pevné kamenné zemi, na chvíli ho všechny síly opustily. Musel si lehnout na záda a počkat, až nabere novou energii.

Pak se teprve sklonil a křikl na Tonyho Laughuna, že se nemusí bát. Tony ho rychle následoval, za ním potom vylezl -Ez. Potom společnými silami vytáhli Lyna a Dynah bez větších potíží.

Prostor nad dírou měl stejný průměr jako ten, ve kterém byli původně zavřeni, ovšem tento byl podstatně nižší.

Dynah vytáhla jejich lano a Richard Silligan mezitím prohledával stěny nové místnosti. Za chvíli objevil dveře, které byly zapuštěny v kamenné zdi. Tady se je už nikdo nesnažil maskovat. Ghamesané pravděpodobně považovali své vězení za absolutně bezpečné. Dveře visely na třech dřevěných pantech groteskní velikosti. Měly jednoduchou závoru, která venku pravděpodobně fungovala na stejném principu jako uvnitř. Richard ji opatrně odsunul a pokoušel se pohnout dveřmi. Ztěžka se otáčely ve veřejích. Okamžitě je znovu zavřel, zasunul závoru a čekal, až i všichni ostatní naberou dostatek sil pro únik.

Na chvíli se však Richarda zmocnilo zoufalství. Tohle město leželo hluboko pod hladinou moře. Pro domorodce bylo jednoduché bez jakýchkoli pomocných prostředků vyplavat nahoru na hladinu. Pokud byl pohodlný, mohl použít dřevěnou ponorku. Ale Pozemšťané mohli využít pouze tu druhou mož-

nosí. Nedokázali by proplavat několik set metrů na Čerstvý vzduch. Znamenalo to, že budou muset Ghamesanům nějakou ponorku ukrást a také se naučit, Jak se ovládá. Jak to vypadalo, tohle se jim nikdy nemohlo podařit.

Existovala však ještě třetí cesta. Dostat se nahoru vzduchovými šachtami, které spojovaly město s horním světem. Přestože měli Ghamesané plíce i žábry, dávali přednost tomu, aby Žili na vzduchu. Richard však pochyboval, že by tato cesta byla schůdná. Když se všichni přátelé kolem něj shromáždili, opatrně otevřel dveře. Strašlivě zaskřípěly a Richard zaváhal, protože se obával, že ho zvenčí někdo uslyší.

Ale potom uviděl něco, co bylo venku a co ho vyděsilo.

Spatřil jakousi stoupající ulici a několik metrů přímo naproti strašlivou lebku obrovské mořské příšery, která si ho zvědavě prohlížela a otvírala tlamu velkou jako vrata do stodoly. Jako by dostala apetit na lidské maso.

Richard proběhl dveřmi, uskočil doprava a vrhl se na zem-Příšera vyrazila k útoku. Řítla se na něj neskutečnou rychlostí.

^ A ^

Dynah zaječela a zároveň se ozvala rána. Richard se překulil „na bok a sledoval, jak se ta obrovská ryba obrací a mocnými údery ploutví se odráží směrem k moři, ve kterém pak zmizela.

Richard vstal. •

K čertu, jak je možné, že taková obrovská ryba může vylézt na pevninu?

Ez Rykher se mečivě zasmál. /

„To je legrace, Dicku!“ zvolal. „Dělá si z nás legraci. Dobře věděl, že nás dělí skleněná stěna, ale my jsme to nevěděli.“

Richard kráčel po ulici jako ve snu. Obě ruce držel natažené před sebou a skutečně si toho skla všiml, teprve když se jej dotkl. Byl to druh skla, jaký Richard nikdy předtím neviděl. Dokonale průsvitné a bez reflexů. Těsně nad jejich hlavami byl kamenný strop, který také končil u skleněné stěny. Ulička, nebo lépe stezka, pomalu stoupala a kousek od nich zatáčela a mizela. Zvláštní pohled. Cizokrajný a tajuplný. Nikdo z nich zatím nic podobného neviděl. Určitě stáli v místech, kam člověk ještě nikdy nevstoupil. Několik set metrů pod hladinou cizího moře, na ulici cizokrajného města, obklopeni cizími bytostmi. Richard cítil hrozbu, která z těchto mlčenlivých kamenných zdí stoupala. Ohlédl se. Každou chvíli očekával, že se z některých těžkých dveří vyřítí horda nepřátelských Ghamesanů. Ale nic takového se nestalo. Stezka zůstávala klidná.

Musíme dál, pomyslel si Richard. Nesmíme tady zůstat trčet. Cítil jak je stále nervóznější, a ani ostatním se nedařilo lépe.

„Jdeme,“ řekl Richard proto, aby vypadal statečně. „Nahoru! Určitě se dostaneme nahoru!“

Vykročil jako první. Doufal, že za zatáčkou už toho zjistí víc, ale tato naděje se nenaplnila. Ulice se neustále kroutila, a proto viděli neustále maximálně na deset nebo patnáct metrů před sebe.

Maširovali čtvrt hodiny a stále jasněji jim docházelo, že nejsou zvyklí na vzduch, který tam dýchali. Zápach rybiny jim už nevadil, ale bylo tam příliš málo kyslíku.

Občas měl Richard dojem, že slyší shora nějaké zvuky. Za-, stávil se a pozorně naslouchal. Ale pokaždé se ukázalo, že se zmýlil.

Kráčeli dál po ulici a mýjeli těžké, mlčenlivé dveře. Richard cítil touhu některé z těch dveří otevřít a podívat se, co je za

nimi. Potom mu zase došlo, že je mnohem důležitější pochodovat dál a najít cestu z města.

Když takto postupovali podzemím už celou hodinu, začínali mít dojem, že se ulice točí v kruhu. Město připomínalo babylónskou věž s ulicí, která se spirálovitě točila kolem ní.

O pár minut později se stěna uličky změnila. Napravo se najednou objevila okna o něco menší než to, které město dělilo od moře, a ne tak čirá, nicméně pořád ještě dostatečně průhledná, aby umožňovala pohled do prostoru za nimi. Všude se tam povalovaly nejrůznější věci, které Richard a jeho průvodci vůbec neznali a které vypadaly na to, že tu leží už hodně dlouho.

Potom se stezka začala rozšiřovat. Richard zpomalil, protože cítil blížící se nebezpečí. Potom se před nimi rozprostřelo něco jako náměstí, jež bylo úplně prázdné. Richard se přidržoval napravo od stěny. Za nic na světě by na to náměstí nešel sám.

Ostatní zřejmě cítili totéž. Lyn Trenton konstatoval: „Nějak to tady smrdí! Vsadím se, že se ti domorodci někde schovávají a pozorují nás."

Richard se ohlédl po dívce. Byla na konci se silami. Duševně i fyzicky. Richard se zastavil, nechal kolem sebe projít Eze a Tonyho a kráčel vedle Dynah.

„Jestli chcete, uděláme přestávku," navrhoval.

Zavrtěla hlavou.

„Kvůli mně ne," odpověděla trucovitě. „Ještě můžu."

Společně tedy vykročili po náměstí. Po pěti minutách se dostali do jeho středu.

„To bychom měli!" poznamenal Ez. „Budu rád, až..."

Dál se nedostal.

V tu chvíli se to stalo.

Dveře se rozletěly. Veřeje skřípaly, pleskaly bosé nohy. Ze stěn města se vyřítily davy Ghamesanů. Nikdo z nich nic neříkal. Pracovali podle přesně stanoveného plánu. Nikdo se k Pozemšťanům nepřiblížil příliš.

Nicméně Richard a jeho přátelé byli obklíčeni.

A pak se najednou zjevil obr. Vylezl ze dveří jako jeden z posledních. Musel se hodně sklonit, aby se nepraštil do hlavy. Měl na sobě úzkou plastikovou kombinézu, která vedle bederních roušek Ghamesanů vypadala podezřele moderně, a držel v ruce impozantní paprskomet. V obličejí měl mohutný černý vous a jeho hlas duněl přes rozlehlé náměstí:

„Vítejte, Pozemšťané! Vidím, že jste nám ušetřili práci! Nemuseli jsme vás vytahovat z té vaší díry!”

Mluvil arkonidsky, způsobem, jaký byl typický pro Skokany.

„Pojďte a buďte mými hosty,” posmíval se vousatý obr. „Tady se budete cítit zatraceně dobře... Úplně jako doma!”

Richard zaskřípal zuby. Všiml si, že se na něj Ez tázavě podíval, a Tony a Lyn Trenton...

„Jděte!” řekl. „Nedělejte potíže. Af se vám nic nestane. Pokusím se sehnat pomoc.”

Netušil, jak by měl tento slib splnit. V blízkosti bylo dostatek dveří, ale nevěděl, jestli se k některým z nich dostane dřív, než Skokan vystřelí. Chtěl to však zkusit.

Na nic nečekal, obrátil se, uskočil do strany a rozběhl se k nejbližším dveřím.

^ A ^

Satelit 14 pro stanici Ghama: dodávka dorazí za Čtyřiatřicet hodin. Konec. Stanice Ghama pro satelit 14: nejvyšší čas. Konec.

^ ^ ^

Larry stál u okna a díval se ven. Už pět dní věděli, že pět politováníhodných trosečníků je zajato ve městě jménem Guluch, na pobřeží ostrova Tarik, asi pět set kilometrů daleko od Kil-

lanaku. A přesto během uplynulých pěti dní nic nepodnikli. Nic, co by mohlo zajatcům pomoci vysvobodit se.

Ráno toho dne zmizela obrovská zdechlina lidická na palubě ENPRESS OFARKON a loď odletěla. Ron Landry vysvětloval, že zdechlinu odeslal jako zoologický vzorek na Zemi. Lany mu nevěřil, ovšem Ron už dál nic nevysvětloval.

Sám byl vyškolen v oddělení 3 speciálních jednotek. Oddělení 3 znamenalo: na nic se neptat, nevědět ani to, co dělá vlastní pravá ruka.

^ ^ ^

Prospali další noc. Teprve když seděli u snídane, Ron se podíval na hodinky; „Snězte ještě to vajíčko a jdeme!”

Larrymu zůstalo sousto v krku.

„Kam?” chtěl vědět.

Ron se zasmál.

„Kam? To se ptáte? Copak nevíme, že na této planetě je zajato pět Pozemšťanů?”

„No jasně, to víme, ale kam jdeme?”

„Projedeme se na lodi.”

„Daleko?”

„Poměrně daleko.”

„Proč?”

„Tak už se neptejte, raději jezte!”

Larry podmračeně přikývl.

Po snídani vyrazili. Zátok a několik dalších Ghamesanů stálo u Člunu, takže se zdálo, že se s nimi Ron bez Larryho vědo-. mí nějakým způsobem dohodl. Ron beze slova posunul člun do vody. Larry se do něj vyhoupl a posadil se. Ron nastoupil a sedl si ke kormidlu. Ještě něco křikl na Ghamesany - byla to povzbudivá slova ~ a pak nastartoval motor a vyrazil s člunem na otevřené moře.

Ubíhaly hodiny. Slunce stoupalo k nebi a žhnulo tak silné, že nebylo možné nikam se před ním ukrýt.

Ron si hvízdal.

Pluli celých deset hodin. Larry vypočítal, že jsou více než třináct set kilometrů od Killanaku. A pořád ještě nevěděl, co má Ron za lubem.

Pouze podle jeho chování odhadoval, že se přiblížili k cíli. Ron vstal a rozhlížel se. Očividně si byl svou věcí naprosto jist, protože se tvářil překvapeně, když neviděl hned to, po čem pátral. Znovu se posadil a o kousek popojel. Opět vstal, ale to už i Larry objevil matný bod, který se vznášel daleko odtud těsně nad hladinou a občas se rozsvítil, jako by byl z kovu a jako by se od něj odrazily paprsky slunce.

Ron spokojeně zabručel, namířil k tomu bodu a přidal na rychlosti.

Rozmazaný bod se rychle zvětšoval. Nejdříve z něj byl malý balón, a nakonec mohutná koule, která visela těsně nad vodní hladinou.

Byl to křižník ENPRESS OF ARKON, loď, která přivezla proviant.

Ron do Larryho strčil ramenem-

„Jsme tady. Mějte oči dokořán, ano?“

V ruce držel malou vysílačku, ne větší než ^krabička zápalek.

„Všechno připraveno?“

Z maličkého reproduktoru se ozvalo: „Vše připraveno, pane.“

„Jak to vypadá v okolí?“

„Vzduch je čistý, pane. Momentálně je podle našeho měření okolí lodi naprosto bezpečné.“

„I pod námi?“ zeptal se Ron..

„-Ano, i pod námi.“

Ron Landry se zasmál.

„Tak fajn, začněte! Mám tady s sebou někoho, kdo hoří zvědavostí, aby Se dozvěděl, co jste přivezli.“

^^^

Richard Silligan p.ocítil horký paprsek termozbraně těsně vedle své lebky. Uskočil stranou, padl k zemi, překulil se přes rameno a znovu vyskočil.

Už nebyl daleko ode dveří. Skokan ztratil cenné vteřiny, protože nemohl uvěřit, že by některý z Pozemšťanů chtěl zkusit utéct.

Richard věděl, že to musí dokázat. Pokud by všichni upadli do zajetí Skokanů, už nikdy by se třeba také nedostali na svobodu.

Toto vědomí hnalo Richarda kupředu. Řítil se ke dveřím. Uslyšel však za sebou podezřelé zvuky. Ghamesané, kteří se dosud zdržovali jakékoliv aktivity, se pohnuli. Rozeběhli se za ním.

Bleskurychle poznal, že má šanci. Jestliže ho měli honit Ghamesané, pak po něm Skokan nemohl střilet, protože by mohl zranit některého z domorodců.

Richard přiběhl ke dveřím a prudce do nich vrazil.

Proběhl dveřmi, zabouchl je, zarazil závoru a rozhlédl se. Byl v malé místnosti, odkud vedla kamsi do hlubin země úzká. chodbička.

Vtom někdo vrazil do dveří a téměř hysterický hlas křičel;

„Vezměte mě s sebou, Dicku, proboha...!“ ‘•

Richard se zděsil. Ten hlas snadno poznal. Za závoru na druhé straně dveří škubala Dynah Langmuirová.

Nemohl ji tam nechat. Znovu pootevřel dveře, sáhl naslepo ven a chytil Dynah za paži. Stáhl ji dovnitř a zároveň zjistil, že první z ghamesanských pronásledovatelů je asi deset metrů od nich.

Ještě štěstí, že Ghamesané nebyli dobří běžci, protože se raději pohybovali ve vodě.

Znovu zabouchl dveře a bez dlouhých řečí se i s děvčetem rozeběhl chodbičkou. Byla tam úplná tma. Natáhl ruku a čekal, kdy narazí. Ale ušli dobře pět set metrů, aniž by narazili na nějakou překážku, a aniž by je Ghamesané pronásledovali.

Richard se zastavil.

„Co se děje?“ bojácně se zeptala Dynah.

„Potřebujeme světlo,“ odpověděl Richard. „Obávám se, že samotné ruce nám tady nebudou nic platné.“

„Mám zapalovač,“ řekla Dynah. „Ale jenom malej.“

„Lepší než vůbec nic,“ řekl Richard. „Dejte mi ho, prosím!“

Podala mu jej.

Richard zapálil a držel jej těsně při stěně. Pohyboval rukou. Odhadoval, že budou potřebovat hodně času, než prozkoumají každý čtvereční metr chodby.

Stěna nevypadala nijak mimořádně. Chodba byla primitivními prostředky vytesána ve skále. Strop byl tak nízký, až se Richard divil, že se nepraštil do hlavy, ale nikde žádné dveře.

„Myslíte, že se odtud někdy dostaneme?“ zeptala se dívka.

„Nemíním tady strávit zbytek života,“ zažertoval Richard. -Vám je do smíchu?“ podivila se dívka. „Nemusíte mi nic namlouvat. Mně ne. Já se cítím nejlépe, když vím, na čem Jsem.“

Richard suše polkl.

„Mrzí mě, že mě tak snadno prokouknete. Ovšem věřte mi, že v této chodbě skutečně nezemřeme. Pokud nás nic nenapadne nebo na nic nenarazíme, vždycky se Ještě můžeme vrátit^a udělat to, co nám řekl ten Skokan. Pořád lepší, než zemřít hladu.“

Hledali dál. Hledali možná hodinu nebo dvě, až objevili

nepravidelnou spáru. Richard se domníval, Že to jsou dveře, a Dynah z toho byla celá rozčilená. Nikde však žádná klika, jenom ta spára. Oba se proti stěně nalevo od spáry opřeli ze všech sil, pak do ní vráželi po obou stranách, ale neotevíralo se to. Teprve když Richarda napadlo strčit prsty do škvíry a Jenom zatáhnout, otevřelo se to. Část skály ujela stranou jako na dobré naolejovaných kolejničkách.

Nyní bylo otázkou, co za těmi dveřmi je. Dynah tam nakoukla, chytila Richarda za paži a stáhla se zpět. Potom se otočila a řekla: „Tam dole, to sklo, Dicku...!“

^ ^ ^

Satelit 14 pro stanici Ghama: Země říká - zajímavé jsou jenom základní látky. Zkoušky hotových produktů jsou v dostatečné míře k dispozici. Je nutno jednat velice jemně. Konec. Stanice Ghama pro satelit 14: díky za upozornění. Zatím ještě k žádnému jednání nedošlo. Konec. ^ A ^

Ron Landry by raději odpověděl nějak jinak, ale kanály intergalaktického telekomového provozu tu nebyly proto, aby sdělovaly emoce. „Nemají ani tušení, jak to tady dole vypadá,“ konstatoval Larry.

„Jak by taky mohli,“ poznamenal Ron. „Až jednou chytím toho Silligana za krk, tak mě pozná. Málokdy se někomu povede udělat větší hloupost, než jemu.“

Larry zavrtěl hlavou. „To nevím, já bych na jeho místě asi udělal totéž.“ Ron se ohlédl. Vypadal nazlobeně.

„To je právě to," vysvětloval. „Každý si myslí, že se musí postarat sám o sebe. Přitom by měl vědět, že Země nenechá své lidi ve štychu... Ještě nikdy to neudělala!"

Larry přemýšlel.

„Alboolal je taky dole, že ano?"

Ron přikývl.

„Ano. Podle popisu to musí být on."

„Co se s ním stane?"

Ron zaváhal.

„Teller dostal za úkol porozhlédnout se po něm," odpověděl. „Pokud se Silligan a to děvče ukáží včas, pak nebudeme mít pro Alboolala místo a bude si muset sníst, co si nadrobil. A i kdyby se nepodařilo ty dva najít, budou mít Teller a jeho muži dost práce s tím, aby se jim podařilo zachránit zajatce z Eoho rozpadajícího se města. Takže nebudou mít čas utíkat za Alboolalem."

„Ale oni mohou předem zjistit, kde se schovává, ne?"

„Jenom když ho bude někde nablízku vidět. Město není všude zaskleno."

„To se týká zajatců stejně jako Alboolala. Pokud Teller neuvidí, kde se zdržují, nebude je moci vysvobodit."

Ron se usmál.

„Zcela správně. Proto Teller počká, až se zajatci někde ukáží."

^ A ^

Richard prostě zíral.

Přímo pod ním ze skalní stěny v jakési hale prýštil silný proud zářivé hmoty a dopadal do malého jezírka, kde se tato podivná hmota ochlazovala a usazovala se na břehu. Stále "ová hmota vytlačovala tu starší a kolem břehu ležela v podobě rozpraskaných kousků.

Byly skleněné a průhledné, čím blíže k Richardovu stanovišti, tím průhlednější. Bylo to velice zvláštní zjištění.

Byl si jist, že to Dynah správně odhadla. Dostali se do tajné výrobní slavného ghamesanského skla, právě toho skla, pomocí něž Ghamesané chránili svá města proti moři.

Pobíhalo tam několik Ghamesanů. Vedro jim očividně nijak nevadilo. Pozorovali tekutou masu, prýšící ze steny. Vlastně nepotřebovali vůbec nic. Co obklopovalo jezírko a vycházelo z něj, bylo hotové, dokonalé sklo.

Richard začal počítat. Tam dole bylo celkem jedenáct Ghamesanů. Ze svého stanoviště však neviděl celou halu. Možná, že někde dál byli ještě další domorodci. Ovšem už při jedenácti domorodcích byla situace velmi špatná. Neměl přece zbraň. Ani Ghamesané nebylí ozbrojeni, ale zato byli ve značné přesile.

Richard odhadoval situaci. Museli prostě seběhnout dolů, chytit jednoho z Ghamesanů a donutit ho, aby jim prozradil, kudy odtud ven.

Ustoupil a pohlédl na Dynah. Chvilí hledal správná slova, dívka ho však předeběhla a prohlásila: „Nepokoušejte se mi vysvětlovat, že tady mám zůstat a přihlížet. Jdu s vámi, Dicku.“

^ ^ ^

Ron Landry se podíval na hodinky.

Jako kdyby to k něčemu bylo, pomyslel si zničený Lany. Zmizeli a už se tady neukáží - leda že by je moře vyplavilo. Ron vytáhl tu malou vysílačku a znovu ji zapnul. „Tady Pstruh,“ řekl tiše a vážně. „Ohlaste se.“ Chvilí to trvalo. Potom to povědomě v reproduktoru zapraskalo a velmi vzdálený hlas odpověděl: „Sumec pro Pstruha.:

Slyším.”

,

„Co je se Silliganem a tou dívkou, Sumče?"
„Beze stopy zmizeli. Pstruhu."
„A ostatní?"
„Momentálně je nevidím. Ale vím, kde vězí."
„Dobrá. Teď dobře poslouchejte, Sumče! Zaútočte, jakmile to budete považovat za potřebné. Na Silligana a to děvče už nebudeme déle čekat. Máte tím pádem dva volné lidi. Dávejte pozor na Skokana a kdybyste se s ním setkali, přiveďte ho, pokud to půjde."
„Rozumím, Pstruhu. Zaútočím co nejdříve a přivedu Skokana."
„Dobrá. Konec."

-> ^ ^

Warren Teller pozoroval své okolí jedním z velkých očí. Zapnul ultrapřístroj a nitro města ztratilo svou tajuplnost. Na monitoru do něj viděl, kamkoli chtěl. Viděl Ghamesany pobíhající po městě a viděl i pět strážných přede dveřmi, za kterými drželi své zajatce. Momentálně ještě v doprovodu vousatého Skokana, který zřejmě hodlal Pozemšťany vyslýchat. Viděl také dvacet nebo pětadvacet Ghamesanů, kteří stáli před jinými dveřmi, ozbrojení klacky a jinými věcmi. To byly dveře, za kterými zmizel Silligan a děvče. Ghamesané očekávali, že se právě tudy dvojice znovu vrátí.

Teller se ptal, co by se stalo, kdyby se svými čtyřmi kolegy vtrhl do města a zaútočil. Ghamesané by se zřejmě tak vyděsili, že by se nebyli schopni hnout, natož poslouchat Skokanovy rozkazy.

Pohyb na monitorech přerušil Tellerovy myšlenky. Pět strážných ode dveří zajatců náhle ustoupilo. Dveře se otevřely a vyšly čtyři postavy. Warren okamžitě poznával tu největší — to byl vousatý Skokan. Ostatní tři byli podle listiny pasažérů

CAROLINY Lyn Trenton, Ez Rykher a nakonec Tony Laugh-lin, člen posádky ztroskotané lodi.

Teller pochopil, že přišla chvíle, na kterou se vztahoval jeho rozkaz. Ted' musel zaútočit!

Vzal do ruky mikrofon a vydal rozkaz k útoku.

^ ^ ^

Ez Rykher byl první, kdo tu rybu spatřil. Právě přemýšlel o neradostné situaci, do které se dostali. Zastavil se, až do něj Lyn Trenton nechtěně narazil. Tím Lyn zpozorněl, také se zadíval na skleněnou stěnu a spatřil tu bestii.

„Panebože!“ vykřikl.

Strážní si všimli, že dva zajatci zůstali stát, proto je popohnali. Ovšem vinou zvědavosti se také podívali ke skleněné stěně.

„Liiiiidiiiiioooooook...!“ ječeli oba najednou.

Celé náměstí zpozornělo. Ghamesané se ohlíželi. Přestávali si všimát zajatců. Zachvátila je panika.

Ječeli, utíkali na všechny strany, hlavně ke dveřím, aby mohli opustit náměstí. Dokonce i strážní ztratili jakoukoli odvahu a vědomí plnění povinností. Pohlédli na Skokana, potom se zatvářili omluvně a také se dali na úprk. , , Skokan okamžitě pochopil situaci. Zastavil se a namířil na tři zajatce paprskomet.

„Nemyslete si, že teď budete mít příležitost utéct,“ řekl vážně a hrozivě. „Jdeme, jdeme dál! Lidičkové nám nemůžou ublížit.“

Ovšem lidičkové měli zřejmě jiný názor. Společně naráželi proti skleněné stěně a ozývaly se podivné praskavé zvuky. Znělo to jako pukající zvon na dně mořském. Město se pod těmito nárazy otřásalo. Rány se mísily s křikem zděšených Ghamesanů.

Skokan se pohyboval rychle. Zdálo se, že už své vlastní teorii ani nevěří.

Pět lidičeků neustávalo v útoku proti skleněné stěně. Ez Rykher se zastavil, přestože ho Alboolal ohrožoval zbraní, a zadržoval dech, protože mu to nedalo a musel sledovat útok těch rozzuřených bestií. Oddechl si, když se otočily a pluly pryč, ale pak si všiml široké praskliny, která se táhla celou skleněnou stěnou odshora až dolů. Na několika místech začala v ostrých paprscích prskat na náměstí voda.

Skokan se rozeběhl. Zajatci ho přestali zajímat. Teď už ho přestaly zajímat pohonná agregáty lodi Pozemšťanů a jiná podobná tajemství.

Lidičkové se chystali k dalšímu útoku.

Tentokrát už projdou, pomyslel si Ez Rykher. Zatraceně -za stěnou je dvacet atmosfér vodního tlaku!

^ ^ ^

Stanice Ghama pro satelit 14: útok se rozběhl. Silligan a Lang-. muirová pravděpodobně ztraceni. Konec.

Satelit 14 pro stanici Ghama: bezpečí Země je vším, naše soukromé starosti nejsou ničím. Konec.

^ A ^

Když Ron Landry Četl tento vzkaz, nahlas zaklel, i když musel přiznat, že lidé na satelitu 14 mají vlastně svým způsobem pravdu.

^ A ^

Bok po boku kráčeli dolů. Horko bylo Čím dál větší a nesnesitelnější.

Ghamesané si jich zatím nevšimli. Nebylo slyšet Richardovy ani Dynahiny kroky, protože je přehlušoval zvuk podivného skleněného vodopádu.

Richard se nejdříve podíval na Dynah. Vypadala vážně, nic' méně soustředěně, nikoli křečovitě. Richard se obrátil doprava, -kde stáli dva z Ghamesanů a sledovali vodopád.

V té chvíli si Richarda všimli a proto ho muselo honem něco napadnout. Rychle vyhrkl arkonidsky: „Lidičkové..: celá horda... útočí na město... jsme ztraceni... jestli rychle neutečeme!"

Nebyl si jist, jestli správně vyslovil jméno té obří ryby, jak si na ni vzpomínal, ale Ghamesané očividně pochopili, co má na mysli. Jeden z nich se obrátil a zaječel: „Liiiiidiuiioook!"

Jeho ječení přehlušilo dokonce i zvuk skleněného vodopádu. Ostatní Ghamesané zpozorněli. Richard napnul všechny svaly, protože tohle byla chvíle, ve které se muselo rozhodnout, jestli jeho trik zapůsobí.

V tu chvíli se stalo něco, nač Richard nepomyslel ani v nejodvážnějších snech. Ozvalo se zadunění, podivné, silné zadunění, které způsobilo, že se skály zachvěly. Při tomto zvuku tuhla krev v žilách. A byl to tento zvuk, co přimělo Ghamesany k rychlému pohybu.

Začali prchat.

„Kde jsou čluny... výstupy...?" křičel Richard. „Neumím plavat!"

Popadl nejbližšího Ghamesana za ramena. Domorodec byl natolik rozrušen, že nejdřív nechápal, co po něm Richard chce.

„Támhle," vykoktal. „Stejný směr... my jít...!"

To znělo logicky. Jakmile Ghamesané budou chtít opustit město, protože se obávají lidičků, pak také musejí vyjít nějakým výstupem nahoru ke člunům a neplavat jako obvykle, protože by je lidičkové sežrali.

„Běžíme za ním!" zvolala Dynah.

Richard přikývl, ale ještě se sehnul a popadl jeden z malých kousků skla, které ležely na břehu jezírka. Málem si o něj spálil prsty, jak byl horký. Ale nevadilo mu to. Schoval ten kousek do kapsy a teprve pak se rozběhl za Dynah ve stopách Ghamesanů.'

^ ^

Z pohledu Eza Rykhera nabraly věci rychlý a mimořádně divoký spád.

V hloubi duše byl Ez přesvědčen, že mu nebude k ničemu, když se pokusí o útěk, protože to stejně nestihne - a pak lidičkové společnými silami zaútočili znovu. Ale přesto utíkal za Tonym Laughiinem a Lynem Trentonem. Náměstí se téměř vyprázdnilo, jenom u východu se ještě tlačilo několik Ghamesanů.

Zatímco utíkal, Ez se musel stále dívat na prasklou skleněnou stěnu a viděl, jak se obří ryby blíží. Věděl, že sklo tentokrát definitivně pukne, a že se do náměstí vřítí vodní masy. A za vodou potom přijdou lidičkové, aby sklídili ovoce svých snah - v podobě několika tuctů Ghamesanů, kteří nebyli dostatečně rychlí. Možná sežerou i jeho, ale to už nebyl tak velký rozdíl - utopit se, nebo být sežrán.

Takové myšlenky se Ezovi honily hlavou. Potom lidičkové narazili svými hlavami proti stěně a neštěstí začalo.

Během zlomku vteřiny se dlouhá puklina rozšířila přes celou stěnu. Sklo se tříštilo, lámalo a padalo na otevřené prostranství, propouštělo nekonečné množství vody.

Ez Rykher už nikam neutíkal. Bylo po všem. Nemělo smysl utíkat. Voda mu nejdříve podrazila nohy a rázem byla všude nad ním a pod ním. Nemohl dýchat, nicméně reflexivně kopal nohama a mával rukama, jako by se mohl dostat někam nad hladinu. A v té chvíli ^spatřil obrovitou, zubatou tlamu Jed-

noho z lidičků. Ta tlama Eze jednoduše vsála společně s několika kubickými metry vody.

Házelo to s ním sem a tam. Báł se a měl proto zavřené oči.

Po chvíli se však začal podívat, když si uvědomil, že ho ty obří ostré zuby neškubají a nekoušou. Zdálo se mu dokonce, že v té tlamě plave na hladině pojmuté vody, dokonce se zdálo, že ta voda postupně mizí. Doufal jenom, že ho obří ryba nevyplivne ven!

Překvapeně otevřel oči.

Byl opravdu velice zaskočen, když těsně nad sebou spatřil moderní elektrické osvětlení, které ozařovalo malou kvadratickou kajutu.

^ A ^

Když se ozvala další dutá rána, Richard měl najednou dojem, že vyvolal nějakou pohromu. Ghamesané však podle typických zvuků snadno poznali, že město bylo skutečně napadeno lidicky.

To změnilo situaci. Richard měl nyní naspěch. Navíc nemohl nechat domorodce jednoduše uplavat a sám zůstat na pospas podmořským příšerám.

Základna u výpusti byla překvapivě velká, kotвило tam asi padesát lodí nejrůznějších tříd a velikostí. Richard a Dynah se drželi vedle jednoho z Ghamesanů, a když viděli, jak ti vpředu jednoduše po hlavě skočili do bazénu, aby doplávali k vnější bráně výpusti a opustili město, chytili se jednoho z nich a ukázali na čluny.

Bylo těžké vyděšenému domorodci cokoli vysvětlovat. Ovšem nakonec snad pochopil. Přesto ho Richard nespouštěl z očí, když seskakovali na palubu jednoho z člunů. Ghamesan rozechvělými prsty otevíral vstup, který vedl do útrob ponorky. Sotva to udělal, naskakoval dovnitř jako první, ale

Richard ho ještě zadržel. Jako první nastoupila Dynah, pak následoval Richard a oddechl si teprve, když domorodec opět uzavřel vstup.

Poslední, co zaslechli, když za sebou zavřeli vstup do ponorky, byl bublavý dunivý zvuk, který přicházel z výšky a pravděpodobně ho způsobovaly vodní masy, které zaplavovaly město. Domorodec zapomněl na strach a začal se věnovat řízení člunu. Netrvalo dlouho a vypluli na mořskou hladinu. Richard sledoval okénkem mocné mračno prachu a bláta, které se zvedalo v místě, kde stávalo město Guluch.

^ x ^

Ez vstal. Nevěděl, co si má myslet. Pak uslyšel nějaký hlas, který přicházel z reproduktoru pod stropem, a který říkal:

„Jsem Warren Teller a sedím momentálně ve velínu této ponorky, která vypadá jako lidičk. Předpokládám, že jste Ez Rykher. Zůstaňte naprosto klidný a ničeho se neobávejte. Odvezeme vás do bezpečí na palubu pozemské vesmírné lodí. To je všechno.“

Ez Rykher nebyl nikterak nervózní, naopak - vždyť byl zachráněn! Ale musel v té chvíli pomyslet na Richarda a Dynah. Ti dva nemohli být tímto strojem, který napodoboval obří rybu, zachráněni. Zřejmě zahynuli v hroutícím se městě, nebo se utopili!

Ez Rykher smutné vzdychl.

Seděl tam a netušil, kolik času uplynulo, když se ve stěně jeho kajuty najednou otevřely dveře a vstoupil muž v uniformě flotily Pozemšťanů. Usmál se na Eze, ale tomu do smíchu právě nebylo. Ještě než důstojník stačil otevřít ústa, Ez vyhrkl: „Co je s Dickem a tím děvčetem? Podařilo se vám je zachránit?“

Muž zvážněl a zavrtěl hlavou.

„Ne, už jsme nemohli déle čekat. Museli jsme zakročit a vůbec netušíme, kde se ti dva schovávají.“

Ez přikývl. „A co teď?“

„Jsme u cíle. Vedle nás leží URANIA, těžký křižník pozemské flotily. Přestoupíte na jeho palubu. Budete co nejkratší cestou odvezeni domů. Mimochodem: vaši dva přátelé jsou také v bezpečí a zajali jsme i toho Skokana.“

^ ^ ^

, „Co se mnou budete dělat?“ zuřil Alboolal.

„Byl jste svobodný Skokan,“ přerušil ho Ron. „Ovšem nyní jste se podílel na zničení obchodní lodě Pozemšťanů. To mění situaci. Budete postaven před soud. Nebo se snad domníváte, že je to legitimní, když sestřelujete naše lodě a zabijíte nevinné?“

„To... to mi nikdy nedokážete...!“ bránil se Skokan.

„Nebojte se. Máme skutečný zájem na tom, aby se prokázalo, že některé skokanské rody jsou skutečnými piráty. Myslím, že si umíte představit, jakou reakci to vyvolá v Galaxii.“

To si Alboolal uměl představit. Najednou jasně viděl budoucnost sebe a svého rodu. Pozemšťané zjistí pravdu. O tom nebylo pochyb. Budou informovat veřejnost, to bylo také jisté. S jeho rodem už nikdo nebude chtít mít nic společného. Budou se muset vzdát základny na Ghamě.

Ano, Alboolal věděl, co na něj a jeho rod Čeká, Zhroutil se. Zhroutil se tak dokonale, že bylo nutné přivolat lékaře, který by ho opět postavil na nohy.

^ A ^

Křižník URANIA naložil trosečníky, nicméně plánovaný start byl ještě o chvíli odložen, protože nedaleko se na hladinu moře vynořila ponorka domorodců a blížila se ke křižníku.

Když připlula na dohled, otevřel se horní výstup a pak z něj vylezl Richard Silligan, následován Dynah Langmuirovou. Oba vypadali velice vyčerpaně, a když byli vyzvednuti na palubu křižníku, Dynah plakala Štěstím a únavou.

Domorodec, který řídil člun, se rozhodl, že nepůjde na palubu URÁNIE, nýbrž zůstane ve člunu a bude pátrat po svých krajanech. Protože napodobeniny lidiček byly mezitím naloženy do lodi, nemohl pojmout žádné podezření, které by se týkalo zániku města Guluch a role, kterou přítom hráli Pozenišťané-

URANIA odstartovala a odvážela na palubě i Larryho Ran-dala, který byl na základně na Ghamě vystřídán.

^^^

Larry Randal stál tváří v tvář rozčilenému plukovníkovi Nike Quintovi, který nejdříve ze všeho spílal na obrovské náklady -při výrobě pěti napodobenin lidiček, nicméně potom se pochvalně zmiňoval o nové skleněné hmotě, kterou objevili na planetě Ghames. „Dick Silligan nám přinesl kousek toho skla " s sebou. Nebylo ještě docela hotové. Ale našim vědcům to stačilo, aby odhalili celé jeho tajemství. Ghameské sklo nyní umíme vyrábět i my!" i

Pak se posadil do křesla a vypadal velice spokojeně, jako by to celé bylo jeho osobní zásluhou. ' Ron Landry se zašklebil.

„A teď, pane," zeptal se, „si můžeme s Ghamesanama dělat, co budeme chtít, ne?"

Nike Quinto okamžitě vyskočil na nohy.

„To v žádném případě!" zaječel- „Obyvatelé Ghamy jsou našimi přáteli a my se k nim budeme také tak chovat."

Přecházel po místnosti sem a tam.

„Víte co? Raději oba odejdete. Srdce mi Šíleně buší, a co

bude s mým krevním tlakem? Stoupá! Zítra se hlase na osobním oddělení. Rozuměli jste? Mají tam s várna nějaké řízení. Jestli jsem dobře rozuměl, jedná se buď o degradaci, nebo o povýšení. Rychle, teď zmizte!"

Ron a Larry vstali, zasalutovali a odešli. Na chodbě, v bezpečné vzdálenosti od plukovníkových dveří, se zastavili a oba se zašklebili.

„Co takhle dát si skleničku, kapitáne?" řekl Ron Landry.

Larry Randall vzdychl.

„Já nevím, jestli to vydrží můj krevní tlak, majore!"

^ ^ ^

Satelit 14 pro stanici Ghama: třiadvacet transicí ve směru Ghama pozorováno. Následovaly těsně po sobě. Předpokládáme opuštění základny Skokanů. Žádáme o potvrzení. Konec.

Stanice Ghama pro satelit 14: potvrzujeme. Na Ghamě už, není ani jeden Skokan. Je tu docela nuda. .Konec-